Εκδήλωση – Συζήτηση για το Νερό

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ «ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ» ΤΟΥ ΕΜΦΙΑΛΩΜΕΝΟΥ – ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟ ΑΓΑΘΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕ:
-ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΚΕ-ΕΥΔΑΠ ΣΕΚΕΣ για Δημόσια ΕΥΔΑΠ
-ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΓΙΩΡΓΟ από την Πανελλαδική επιτροπή ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου
-ΜΠΑΤΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟ από το Περιοδικό Βαβυλωνία.

Τετάρτη 8/3/17 – 19.30

Στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης (πλ. Αγίου Δημητρίου)

– ΒΡΥΣΕΣ (Χαμηλής έντασης) ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ
– ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΙΝΩΝ ΠΟΡΩΝ
– ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ «ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ» ΤΟΥ ΕΜΦΙΑΛΩΜΕΝΟΥ
ΤΟ ΝΕΡΟ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟ ΑΓΑΘΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΕ:

-ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ ΣΕΚΕ-ΕΥΔΑΠ

-ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΓΙΩΡΓΟ από την Πανελλαδική επιτροπή ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου

-ΜΠΑΤΣΗ ΣΤΕΦΑΝΟ από το Περιοδικό Βαβυλωνία

Τετάρτη 8 Μάρτη, 7.30 μμ

-ΒΡΥΣΕΣ (Χαμηλής έντασης) ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΣΤΗΝ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

-ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΙΝΩΝ ΠΟΡΩΝ

-ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ
επεύθερος κοινωνικός χώρος
Βοτανικός Κήπος

Πλατεία Αγ. Δημητρίου, Πετρούπολη.
Λεωφορεία: 700 (από μετρό Άγ. Αντώνιο), Α11 και Β11 (από μετρό Αττική), στάση «Παλαιό τέρμα».
votanikoskipos.blogspot.com

Εκδήλωση: “Σκουριές: Απέναντι στις ψευτιές και στην καταστολή”

ΣΥΖΗΤΗΣΗ – ΕΚΔΗΛΩΣΗ – ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ ΔΡΑΣΕΩΝ

Θα παρουσιαστεί μελέτη των περιβαλλοντικών επιπτώσεων
από την εξόρυξη χρυσού στη βα Χαλκιδική.

Ομιλητές:
-Παναγιώτης Μποχώτης (Διωκόμενος)
-Αντώνης Μπρούμας (Επιτροπή Αλληλεγγύης στη Χαλκιδική)

7 Μάρτη Τρίτη, 20:00 Νοσότρος (Θεμιστοκλέους 66)

– ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
– ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΕΛ ΝΤΟΡΑΝΤΟ ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΕΞΟΡΥΞΗ

Διοργάνωση: ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ (ΑΤΤΙΚΗΣ)

ΣΚΟΥΡΙΕΣ

Απέναντι στις προδοσίες, στις ψευτιές, στην καταστολή

Εμείς

ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ενάντια στα σχέδια Κράτους - Κεφαλαίου της κυβέρνησης Σύριζα-Ανελ και της Ελ Ντοράντο

Στις 13 Μάρτη **ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ** στο τριμελές κακουργιοδικείο Θεσσαλονίκης , αγωνιστές κάτοικοι της Ιερισσού και της Μ. Παναγίας. - μέσα από ένα σχέδιο πλεκτάνης και σκευωριών- σαν μέλη «εγκληματικής οργάνωσης», για τον εμπρησμό του εργοταξίου της Ελ ντοράντο που έγινε στις 17-2- 2013

Γι΄αυτό καλούμε ΟΛΟΥΣ (άτομα, συλλογικότητες, οργανώσεις) **σε:**

ΣΥΖΗΤΗΣΗ - ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΕΠΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ ΔΡΑΣΕΩΝ

Τρίτη 7 Μάρτη 20.00μ.μ.

Nosotros

(Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια)

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

- Παναγιώτης Μποχώτης Διωκόμενος
- Παρουσίαση μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων
- Αντώνης Μπρούμας Επιτροπή Αλληλεγγύης στη Χαλκιδική

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ
ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΕΛ ΝΤΟΡΑΝΤΟ
ΚΑΙ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΕΞΟΡΥΞΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ (ΑΤΤΙΚΗΣ)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ | Ο Υγροβιότοπος Κολοβρέχτης Λεηλατείται από την “Ανάπτυξη” (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.

Στη ραδιοφωνική εκπομπή του πολιτικού περιοδικού ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στην ERTOPEN 106,7 την Παρασκευή 17 Φεβρουαρίου 2017, μίλησε ο οικοπαραγωγός Αποστόλης Σέληνας, μέλος της ομάδας πολιτών για τη διάσωση του υγροβιότοπου του Κολοβρέχτη στην Εύβοια, για τη συστηματική καταστροφή του υγροβιότοπου, τις επιπτώσεις στο νερό, τη γεωργία, την κοινωνία και τη φύση.

Στο στούντιο ο Νίκος Ιωάννου. Δημοσιογραφική επιμέλεια: Γιώργος Παπαχριστοδούλου.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών **εδώ**.

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ | Μεσοχώρα-Βόλος: Το Νερό στο Στόχαστρο Δήμων-Κράτους-Εταιρειών (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.
Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN.
Αναλύσεις και σχολιασμός… από τα κάτω.

Στη ραδιοφωνική εκπομπή του πολιτικού περιοδικού ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στην ERTOPEN την Παρασκευή, 10 Φεβρουαρίου, μίλησε η Βούλα Βλάχου, κάτοικος της Μεσοχώρας την οποία το υπουργείο Περιβάλλοντος και η ΔΕΗ ετοιμάζονται να πνίξουν μέσα στο τεράστιο υδροηλεκτρικό φράγμα, ενώ ο Βαγγέλης Γαλανόπουλος, από την κίνηση πολιτών Πηλίου-Βόλου για το νερό (Watervolo) ανέλυσε τις τελευταίες εξελίξεις όσον αφορά τον βιολογικό του Βόλου, την ιδιωτικοποίηση του νερού, τη ρύπανση του Παγασητικού.

Στο μικρόφωνο ο Νίκος Ιωάννου.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.
Διαδικτυακά στο https://www.ertopen.com/radio.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών **εδώ**.

Οικολογικό Κινήμα Μεσοποταμίας: Τα Συμβούλια Οικολογίας στο Βόρειο Κουρδιστάν

Ercan Ayboğa (Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας)
Μετάφραση: Μαριέττα Σιμεγιάτου

Από τις αρχές του 2015, το «Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας», το οποίο δημιουργήθηκε το 2011, μπήκε σε μια σημαντική διαδικασία ανασυγκρότησης. Με μια νέα δομή και βαθύτερους πολιτικούς στόχους, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εμπλέκονται στις δράσεις για μία πιο οικολογική κοινωνία, παράγοντας μία νέα δυναμική με θετικά αποτελέσματα για το βόρειο Κουρδιστάν - βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα.

Απαρχές του Κινήματος και Πρώτη Δομή

Στις αρχές του 2011, ξεκίνησε μια συζήτηση στο φόρουμ οικολογίας (που διοργανώθηκε από το Κοινωνικό Φόρουμ Μεσοποταμίας, MSF) στην πόλη Αμέντ (Ντιγιάρμπακιρ) σχετικά με τον τρόπο κατά τον οποίο οι διάφορες πρωτοβουλίες, οι οργανώσεις και τα άλλα κοινωνικά κινήματα του βορείου Κουρδιστάν που δρουν κατά της οικολογικής και κοινωνικής καταστροφής που προκαλείται από τα νεοφιλελεύθερα επενδυτικά έργα θα μπορούσαν να σχηματίσουν μια κοινή δομή ή ένα κοινό κίνημα. Τα προηγούμενα χρόνια είχαμε δει να αναδύονται πολλές πρωτοβουλίες και ομάδες σε ορισμένες επαρχίες του βορείου Κουρδιστάν οι οποίες έκαναν εκστρατείες κατά των καταστροφικών φραγμάτων, των υδροηλεκτρικών εγκαταστάσεων εκτροπής, των έργων εξόρυξης άνθρακα, των εργοστασίων καύσης άνθρακα, της εξόρυξης για παραγωγή τσιμέντου, κ.λπ.

Οι γνωστότερες μέχρι τότε ήταν οι εκστρατείες και οι

διαδηλώσεις κατά του **φράγματος του Ιλισού**, ήδη από το 1999, και κατά των φραγμάτων στο Ντέρσιμ (Τανσέλι)· αλλά και νέες επίσης διαμαρτυρίες άρχισαν να αποκτούν δημοσιότητα περιφερειακά, όπως αυτές κατά της μεγάλης κλίμακας εξόρυξης για παραγωγή τσιμέντου στο Bazarcix/Gurgum (Pazarcık/Μαράς), κατά της λειτουργίας ενός επικίνδυνου για την υγεία εργοστασίου καύσης άνθρακα στο Silopi/Şirnex (Silopi/ Σιρνάκ) ή κατά άλλων αντικοινωνικών έργων αστικοποίησης. Πέρα από αυτά τα κοινωνικά κινήματα που αποτελούνται από πρωτοβουλίες, υπήρχαν και αρκετοί κλασικοί περιβαλλοντικοί σύλλογοι σε πόλεις όπως οι Êlih (Μπατμάν), Qoser (Κιζίλτεπε), Wan (Βαν) και Αμέντ που ευαισθητοποιούσαν σχετικά με πολλές προβληματικές καταστάσεις και εξελίξεις και που πραγματοποιούσαν διάφορες δράσεις, αν και σε χαμηλότερο βαθμό.

Ωστόσο, έπρεπε να φτάσουμε στο 2ο Κοινωνικό Φόρουμ Μεσοποταμίας στο Αμέντ το Σεπτέμβρη του 2011, για να θιχτεί τελικά **το θέμα της δημιουργίας δομών**. Η καθυστέρηση αυτή επήλθε μεταξύ άλλων επειδή οι περισσότερες πρωτοβουλίες και ομάδες του βορείου Κουρδιστάν είχαν αδύναμες δομές και μικρές δυνατότητες, ενώ η οικολογική ευαισθητοποίηση στην κοινωνία ήταν μηδαμινή και δεν υπήρχε ως τότε η εμπειρία της σύνδεσης μεταξύ των κοινωνικών κινημάτων και των συλλόγων/ΜΚΟ.

Στα επόμενα ένα-δύο χρόνια, δημιουργήθηκε μια δομή που θα μπορούσε αρχικά να χαρακτηριστεί ως *δίκτυο* παρά ως *κίνημα*. Αυτός ο συντονισμός, που λειτουργούσε σε ένα βασικό επίπεδο, πραγματοποιήθηκε από μια χούφτα ακτιβιστές από το Αμέντ. Συνολικά, έντεκα πρωτοβουλίες και σύλλογοι συναντήθηκαν τακτικά, αν και όχι συχνά, για να συμφωνήσουν σε θέσεις και να προετοιμάσουν κοινές δράσεις, εκστρατείες και ανακοινώσεις. Αυτή η δομή, η οποία βασιζόταν αποκλειστικά σε εθελοντικές προσπάθειες, κατάφερε κατά καιρούς να θέσει αρκετά θέματα ενώπιον της τοπικής κοινωνίας. Τα κρατικά «mainstream» μέσα ενημέρωσης, όπως αναμενόταν, δεν έδωσαν σημασία στο Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας (Mezopotamya Ekoloji Hareket **ΜΕΗ**), παρά μόνο ορισμένα αριστερά μέσα ανέφεραν κάποιες δράσεις σε λίγες

περιπτώσεις. Γενικά, παρόλο που οι κοινές δράσεις ήταν σπάνιες, οι κοινές ανακοινώσεις διαδόθηκαν σε μεγαλύτερο βαθμό. Οι λίγες αυτές δράσεις αφορούσαν στο φράγμα του Ιλισού, δοκιμαστικές γεωτρήσεις για προγραμματισμένα έργα υδραυλικής ρωγμάτωσης (fracking) και αντίσταση κατά κατασκευαστικών έργων στο Αμέντ. Το ΜΕΗ αντέδρασε πράγματι σε νέες καταστροφές, στις αναγγελίες ή και στην έναρξη επενδυτικών έργων σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις.

Από το 2013 και μετά, το ΜΕΗ ήταν σε θέση να εντατικοποιήσει ελαφρώς τις δράσεις του, μια εξέλιξη που ευνοήθηκε από την παύση του πολέμου στο βόρειο Κουρδιστάν με μια διμερή defacto εκεχειρία. Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, και ανταλλάχθηκαν πληροφορίες σχετικά με διάφορα καταστροφικά ή εκμεταλλευτικά επενδυτικά σχέδια, γράφτηκαν άρθρα και έγιναν δράσεις ενάντια σε νέες μορφές επενδυτικών σχεδίων [όπως είναι η υδραυλική ρωγμάτωση (fracking), τα δασικά έργα και τα φράγματα αποκλειστικά για στρατιωτικούς σκοπούς] και η ατζέντα διευρύνθηκε ώστε να συμπεριλαμβάνει π.χ. γεωργικούς σπόρους, δάση και τον αστικό εξευγενισμό (gentrification).

Τα χρόνια μεταξύ του 2011 και 2014 βλέπαμε στις επαρχίες είτε αρκετές ομάδες (πρωτοβουλίες και ενώσεις) και ακτιβιστές να δρουν παράλληλα και σπανίως μαζί, ή μια ομάδα ακτιβιστών να δρα μεμονωμένα. Η πρώτη περίπτωση σήμαινε ότι οι ήδη ανεπαρκείς δυνάμεις κατακερματίζονταν, και ήταν σύνηθες φαινόμενο δύο ή τρεις ομάδες να δουλεύουν για το ίδιο θέμα αλλά ανεξάρτητα (τα καλύτερα παραδείγματα είναι του Dersîm και Êlih). Στη δεύτερη περίπτωση, αυτοί οι λίγοι ακτιβιστές σπάνια κατάφερναν να κινητοποιήσουν μεγαλύτερα τμήματα της κοινωνίας για κάποιο θέμα, οπότε έμεναν στο περιθώριο. Περίπου δέκα-δεκαπέντε χρόνια πριν, οι πολιτικές δομές στις επαρχίες που είχαν επίσης οργανωθεί στο πλαίσιο του Κογκρέσου της Δημοκρατικής Κοινωνίας (DTK), δεν διέθεταν σε τοπικό επίπεδο οποιαδήποτε ευαισθητοποίηση για τη διαφύλαξη της φύσης. **Παρά την εξύμνησή της, η φύση θεωρούνταν πεδίο εκμετάλλευσης για τη δημιουργία θέσεων εργασίας.** Η θεωρητική προσέγγιση του

κουρδικού κινήματος ελευθερίας για το θέμα αυτό δεν βοήθησε αρκετά. Ωστόσο, όσο μεγαλύτερη ήταν μια πόλη, τόσο περισσότεροι άνθρωποι υπήρχαν που έβλεπαν κριτικά οποιαδήποτε επένδυση.

Εκτός από τα παραδείγματα αυτά των περιορισμένων δράσεων, υπήρχαν ορισμένες επαρχίες ή περιοχές όπου δεν πραγματοποιούνταν καθόλου διαμαρτυρίες, παρά τις μεγάλες οικολογικές καταστροφές. Οι περιοχές αυτές ήταν κατά κανόνα ιδιαίτερα συντηρητικές, αγροτικές και/ή οικονομικά ασθενείς.

Από το 2012, μόλις το ΜΕΗ δημιουργήθηκε, εκπροσωπήθηκε και συμμετείχε στο Κογκρέσο της Δημοκρατικής Κοινωνίας (DTK-KCD) που αποτελούσε την υπερδομή όλων των πολιτικών δομών του κινήματος ελευθερίας στο βορείο Κουρδιστάν. Λόγω της πρόσφατης δημιουργίας και της γενικής αδυναμίας του, εκπροσωπούνταν σε πολύ μικρότερη κλίμακα σε σύγκριση με τα άλλα κινήματα όπως το κίνημα των γυναικών, της νεολαίας ή της γλώσσας. Τα θέματα που αφορούσαν ρητά την οικολογία σπάνια συζητιόντουσαν στη Γενική Συνέλευση του DTK τα χρόνια εκείνα, παρόλο που το όραμα του κουρδικού κινήματος ελευθερίας μιλά για μια «δημοκρατική, απελευθερωμένη για τη γυναίκα και οικολογική κοινωνία». Η δημιουργία μιας επιτροπής οικολογίας εντός του DTK το 2013 δεν άλλαξε και πάλι τα πράγματα. Ο κυριότερος λόγος ήταν ότι το ίδιο το ΜΕΗ δεν ήταν αρκετά καλό στο να κάνει κατανοητό στους άλλους ακτιβιστές και στα μεγάλα τμήματα του πληθυσμού **πώς τα καταστροφικά επενδυτικά έργα εκμετάλλευσης σχετίζονται με την κοινωνική δομή, την πολιτική, τον πολιτισμό και την οικονομία του Κουρδιστάν.** Δεν μαχόταν αρκετά δυνατά για τους δικούς του σκοπούς εντός του κουρδικού κινήματος ελευθερίας και απέτυχε στο να βρει τα κατάλληλα μέσα. Ωστόσο, το ΜΕΗ ή μάλλον οι αγώνες και οι συζητήσεις που έγιναν τα χρόνια εκείνα επέφεραν μία μη αμελητέα αλλαγή στην οικολογική συνείδηση.

Ανασυγκρότηση του Οικολογικού Κινήματος

Παρά τις βαθύτερες συζητήσεις και σε ευρύτερη βάση το 2013 και το 2014 εντός του οικολογικού κινήματος της Μεσοποταμίας και του κοινού στο Βόρειο Κουρδιστάν και παρά την αυξανόμενη οικολογική ευαισθητοποίηση, η πολιτική πρακτική των πρωτοβουλιών, των ομάδων και του ΜΕΗ δεν κατάφερε να εκμεταλλευτεί δεόντως την ευκαιρία. Για να ξεπεραστεί αυτό το μόνιμα αντιληπτό πρόβλημα, ξεκίνησε μια νέα συνολική συζήτηση το φθινόπωρο του 2014. **Στόχος ήταν να διευρυνθεί η κοινωνική βάση του ΜΕΗ και να ενισχυθεί η πολιτική του αποτελεσματικότητα.**

Η συζήτηση αυτή συμπεριελάμβανε τους στόχους του ΜΕΗ και την επικαιροποίησή τους. Οι στόχοι απαιτούσαν γενικά μια «πιο οικολογική κοινωνία» η οποία θα σέβεται τη φύση και θα απορρίπτει τη λογική εκμετάλλευσης του καπιταλισμού. Επομένως, η παραγωγή υλικών αγαθών και υπηρεσιών θα πρέπει να ευθυγραμμίζεται με βασικές προϋποθέσεις και να προσαρμόζεται ανάλογα η κατανάλωση. Το μοντέλο ανάπτυξης θα έπρεπε να

αμφισβητείται πιο ανοιχτά, να δίνεται μεγαλύτερη αξία στην οικολογική και μη βιομηχανοποιημένη γεωργία, και θα πρέπει να αναγνωρίζεται ότι η χρήση ενέργειας και υλικών αγαθών πρέπει να περιοριστεί σε μεγάλο βαθμό. Ενισχύθηκε η έμφαση στον αντικαπιταλισμό.

Για την επιδίωξη αυτών των στόχων, σίγουρα θα έπρεπε να συνεχίσουν να γίνονται αιτήματα στην τουρκική κυβέρνηση, αλλά και οι τοπικές κυβερνήσεις θα ήταν πιο υπεύθυνες από ποτέ. Αυτό μάλλον είναι πιο σημαντικό ώστε να καταφέρουν να έχουν αποτέλεσμα οι εναλλακτικές σε τοπικό επίπεδο. Γι'αυτό και το ΜΕΗ από τη μια θέλει αυτές τις τοπικές αυτοδιοικήσεις κοντά του –ειδικά όσες διοικούνται από το Δημοκρατικό Κόμμα των Λαών (HDP)– ώστε να συνενωθούν σε ένα συντονισμένο αγώνα κατά των καταστροφικών επενδυτικών έργων εκμετάλλευσης. Επειδή στο παρελθόν οι τοπικές αυτοδιοικήσεις του HDP σε αρκετές περιπτώσεις δεν είχαν σταθεί κριτικά, αλλά είχαν υποστηρίξει αρκετά έργα της κεντρικής κυβέρνησης, υποθέτοντας απλά ότι οι επενδύσεις θα δημιουργούσαν θέσεις εργασίας. Από την άλλη, οι τοπικές αυτοδιοικήσεις ήταν απαραίτητες για την υλοποίηση εναλλακτικών έργων σε ορισμένες τοποθεσίες.

Οι συζητήσεις διήρκεσαν αρκετούς μήνες και είχαν ως αποτέλεσμα μια σαφή ανασυγκρότηση του οικολογικού κινήματος. Τον Ιανουάριο του 2015, οριστικοποιήθηκε ένα συγκεκριμένο μέτρο, το οποίο αγκάλιαζε όλες τις πρωτοβουλίες και ομάδες του ΜΕΗ καθώς και τους νεοφερμένους, το οποίο θα έμπαινε άμεσα σε εφαρμογή. **Ο πυρήνας του είναι τα Συμβούλια Οικολογίας** (Meclîsa Ekolojî), τα οποία σε κάθε επαρχία θα εφαρμοστούν σε πολύ ευρεία βάση. Όλες οι προηγούμενες πρωτοβουλίες και ομάδες, οι μεμονωμένοι ακτιβιστές, αλλά και οι επαγγελματικές οργανώσεις, οι τοπικές αυτοδιοικήσεις και τα λαϊκά συμβούλια του DTK σε αστικές και αγροτικές περιοχές πρέπει να συμμετέχουν σε αυτά. Αυτού του είδους η αντιπροσώπευση έχει ως στόχο να συμπεριληφθούν όλες οι συνιστώσες της κοινωνικής δυναμικής και να δημιουργηθεί κάτι που βραχυπρόθεσμα και μεσοπρόθεσμα θα σχεδιάσει μια κοινωνία πιο οικολογική και επομένως πιο

κοινωνικά δίκαιη και δημοκρατική.

Τα συμβούλια οικολογίας των επαρχιών, μόλις δημιουργηθούν στις επαρχίες του Βορείου Κουρδιστάν, θα συνενώνουν συνολικά πέντε περιοχές – Botan, Serhat, Amed, Dersim και Euphrat. Έπειτα, το ΜΕΗ πρόκειται να οργανωθεί μέσω εκπροσώπων σε επίπεδο βορείου Κουρδιστάν. Η δομή αυτή προσαρμόζεται στη δομή του DTK. Οι περισσότερες επιτροπές ή συνιστώσες οργανώνονται σε αυτά τα τρία επίπεδα. Η νέα αυτή δομή αποσκοπεί σε πολύ μεγαλύτερη εκπροσώπηση του ΜΕΗ εντός του DTK. Επιπλέον, κάθε επαρχιακό συμβούλιο οικολογίας θα στέλνει έναν με δυο εκπροσώπους στην επιτροπή οικολογίας του **Δημοκρατικού Κογκρέσου των Λαών** (HDK). Το HDK είναι η παντουρκική υπερδομή όλων των δομών άμεσης δημοκρατίας και επομένως συμπεριλαμβάνει και το HDP.

Η ανασυγκρότηση του ΜΕΗ ξεκίνησε ουσιαστικά στις 28 Φεβρουαρίου 2015, με την ίδρυση του Συμβουλίου Οικολογίας της επαρχίας Αμέντ. Σε αυτή την ολομέλεια είχαν προσκληθεί όλα τα ενδιαφερόμενα άτομα και οι ομάδες της επαρχίας Αμέντ. Οι συμμετέχοντες συζήτησαν τους στόχους και δημιούργησαν ένα συντονιστικό ανοιχτό για οποιονδήποτε ενδιαφέρεται να δραστηριοποιηθεί. Δεν προβλέπονται εκλογές και μόνο εάν η πλειοψηφία φέρει αντίρρηση για τη συμμετοχή κάποιου, η συμμετοχή αυτή θα απορρίπτεται. Συνολικά λοιπόν 29 άτομα αποτέλεσαν το συντονιστικό του συμβουλίου οικολογίας του Αμέντ, το οποίο εξέλεξε στην πρώτη συνέλευσή του δυο εκπροσώπους για τρεις μήνες. Στη συνέχεια, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη ολομέλεια, κατά την οποία το συντονιστικό διευρύνθηκε σε 40 άτομα. **Το συντονιστικό είναι το στοιχείο που διατηρεί ζωντανό το συμβούλιο οικολογίας μιας επαρχίας.** Συνέρχεται και δημιουργεί επιτροπές όποτε απαιτείται. Το συμβούλιο οικολογίας του Αμέντ δρούσε και ακόμα δρα ως μοντέλο για τη δημιουργία αντιστοίχων συμβουλίων οικολογίας και στις άλλες επαρχίες.

Έως σήμερα, έχουν δημιουργηθεί συμβούλια οικολογίας σε τέσσερις επαρχίες έπειτα από προσπάθειες πολλών μηνών: στο Amed, το Dersim, το Êlih και το Wan. Σε περισσότερες από δέκα επαρχίες, εθελοντικές επιτροπές προετοιμάζουν τη δημιουργία

συμβουλίων οικολογίας. **Στο Αμέντ, έπειτα από μήνες πολιτικής δουλειάς, διατυπώθηκε η ανάγκη για επιπλέον συμβούλια οικολογίας στις επιμέρους περιφέρειες της επαρχίας.** Στην περιφέρεια είναι πιο εύκολο να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα και να βρεθούν οι λύσεις τους. Γιατί το συμβούλιο οικολογίας του Αμέντ εστιάζει σε μεγάλο βαθμό στην πρωτεύουσα της επαρχίας και σε κάποια μεμονωμένα μεγάλα έργα της επαρχίας, ενώ είναι αποδεδειγμένα πολύ δύσκολο για τους ανθρώπους από τις πόλεις της περιφέρειας να παρίστανται τακτικά στις συνελεύσεις του συντονιστικού.

Τα τέσσερα συμβούλια οικολογίας και οι προπαρασκευαστικές επιτροπές στις υπόλοιπες τέσσερις επαρχίες του Βορείου Κουρδιστάν έχουν ήδη σχηματίσει ένα συντονιστικό και συνέρχονται τακτικά. Συζητούν συλλογικά τα προβλήματα των διαφόρων επαρχιών και επεξεργάζονται προτάσεις για νέες προοπτικές.

Προκλήσεις για το Νέο Οικολογικό Κίνημα

Από τη νέα δομή του ΜΕΗ προκύπτουν αρκετές προκλήσεις που θα πρέπει να αντιμετωπιστούν, ορισμένες αναμενόμενες και ορισμένες που οι ακτιβιστές δεν γνώριζαν. Ωστόσο, **έχει ανοίξει ο δρόμος για μια νέα δυναμική μέσα από αυτή τη μοναδική στον κόσμο δομή για να οικοδομηθεί ένα ισχυρό οικολογικό κίνημα στο Βόρειο Κουρδιστάν.**

Η πρώτη μεγάλη πρόκληση είναι να ενσωματωθούν, όπως προβλέπεται, οι τοπικές αυτοδιοικήσεις στα συμβούλια οικολογίας των επαρχιών, καθώς μέχρι το 2015, το ΜΕΗ αποτελούνταν μόνο από άτομα, πρωτοβουλίες, ομάδες –δηλαδή κοινωνικά κινήματα– ενώ τώρα θα εμπλακούν και συμμετέχοντες από τις τοπικές αυτοδιοικήσεις. Παρόλο που περιορίζονται στενά από τη νομοθεσία και τα πρακτικά όρια που έχουν τεθεί από την κεντρική κυβέρνηση, φέρουν μια ορισμένη ευθύνη για τις πράξεις τους και έχουν ένα πεδίο δράσης σε τοπικό επίπεδο. Ας μην ξεχνούμε ότι τα τελευταία χρόνια, οι ακτιβιστές του ΜΕΗ ορισμένες φορές έστρεφαν την κριτική τους και κατά των τοπικών αυτοδιοικήσεων. Ενώ τα πρότυπα των εκπροσώπων των τοπικών αυτοδιοικήσεων σπανίως είναι υψηλά, το αντίθετο συμβαίνει πολύ συχνά με τους υπόλοιπους δρώντες του ΜΕΗ.

Από μια διεθνή οπτική, υπάρχουν πολλά κοινωνικά κινήματα και δίκτυα πολιτών παγκοσμίως που μάχονται κατά καταστροφικών επενδυτικών έργων εκμετάλλευσης. Οι ακτιβιστές όμως του Κουρδιστάν δεν γνωρίζουν δομές που να μοιάζουν στις δικές τους. Σε παγκόσμιο επίπεδο, είτε μεμονωμένα είτε και μεγάλα κοινωνικά κινήματα ή δίκτυα/συμμαχίες σε επίπεδο χώρας, διεξάγουν εκστρατείες κατά ενός ή πολλών επενδυτικών έργων ή ενός ή περισσότερων νόμων. Κάποια κοινωνικά κινήματα ίσως και να δημιουργούν συμμαχίες κάποιες φορές με μεμονωμένες τοπικές αυτοδιοικήσεις για τα έργα στα οποία ασκούν κριτική. Δεν είναι όμως πουθενά αλλού συνηθισμένο να συμπεριλαμβάνονται συστηματικά οι τοπικές αυτοδιοικήσεις μέσα στα κοινωνικά κινήματα. Επιπλέον, δομές όπως τα Συμβούλια Οικολογίας στο

Βόρειο Κουρδιστάν, όπου όλοι οι οικοακτιβιστές μιας περιοχής συνεργάζονται, είναι σπάνιες. Εφόσον το Βόρειο Κουρδιστάν ανοίγει νέους δρόμους, δεν υπάρχουν εμπειρίες στις οποίες θα μπορούσε να ανατρέξει το ΜΕΗ.

Εάν δραστηριοποιηθεί μεγάλος αριθμός ατόμων, θα αναδειχθούν ζητήματα οργάνωσης και λήψης αποφάσεων. Μένει να δούμε εάν το μεσαίο επίπεδο της δομής του ΜΕΗ αποτελεί λύση. Μπορεί να υπάρχουν και άλλοι τρόποι. θα ήταν πιο σημαντικό να δημιουργηθούν συμβούλια σε όλες τις αντίστοιχες περιοχές ώστε να δοθεί η δυνατότητα σε ανθρώπους σε αγροτικές περιοχές και μικρές πόλεις να συμμετέχουν στις δράσεις.

Επίσης, προκύπτει το ζήτημα για αρκετές ομάδες που δραστηριοποιούνται οικολογικά και αποτελούν μέρος του ΜΕΗ, πώς θα αυτοκαθοριστούν, δηλαδή εάν και πώς θα συνεχίσουν να δρουν. Το συμβούλιο οικολογίας του Αμέντ και το ΜΕΗ φυσικά δεν απαιτούν από οποιαδήποτε ομάδα να διεξάγει δράσεις μόνο στο όνομα του ΜΕΗ. Η δημιουργία των συμβουλίων οικολογίας ωστόσο είχε ως αποτέλεσμα να διοργανωθούν πολλές διαμαρτυρίες και εκστρατείες στο όνομα του αντίστοιχου συμβουλίου οικολογίας του ΜΕΗ. Ειδικά όσοι ξεκίνησαν ως άτομα τον ακτιβισμό όταν ιδρύθηκαν τα συμβούλια οικολογίας, δεν σκέφτονται τη δική τους ομάδα, ακριβώς επειδή δεν είχαν υπάρξει μέρος κάποιας τέτοιας στο παρελθόν.

Το αποτέλεσμα με τις οργανωμένες ομάδες ήταν ότι κάνουν λιγότερες δικές τους δράσεις. Υπάρχουν όμως ομάδες που συνεχίζουν τις δράσεις τους παράλληλα με τη συμμετοχή τους στο ΜΕΗ. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στο Amed και το Êlih. Οι περισσότερες ομάδες το συζητούν ακόμα και μόνο περισσότεροι μήνες πράξης θα οδηγήσουν σε περαιτέρω αποτελέσματα.

Τα δυνατά σημεία του ΜΕΗ είναι πολλά. Τα συντονιστικά που δημιουργήθηκαν στα συμβούλια οικολογίας των επαρχιών είναι διευρυμένα και ανοιχτά για κάθε άτομο με οικολογική δέσμευση, γι’ αυτό και συμμετέχουν αρκετοί. Το δεύτερο δυνατό σημείο είναι ότι οι αποφάσεις λαμβάνονται με **συναίνεση**. Οι πολλές

χρονοβόρες συζητήσεις που γίνονται καμιά φορά δεν αλλάζουν το γεγονός ότι μέχρι τώρα λειτουργεί σωστά. Η λήψη αποφάσεων με συναίνεση είναι σχετικά κάτι καινούριο για το κουρδικό κίνημα ελευθερίας και δεν υπήρχε στα πλαίσια του ΜΕΗ ως τώρα. **Αυτή τη στιγμή, η πολιτική αυτοοργάνωση των οικοακτιβιστών μαζεύει μοναδικές και σημαντικές εμπειρίες ως προς αυτό.** Εν μέρει, η γρήγορη κυκλικότητα σε κάθε συμβούλιο οικολογίας έχει ως αποτέλεσμα το βάρος της πολιτικής δουλειάς να μην πέφτει στους ώμους λίγων, αλλά να εμπλέκει πολλούς ακτιβιστές.

Ένα ακόμα σημαντικό βήμα του ΜΕΗ είναι η σύνδεση με τα υπάρχοντα λαϊκά συμβούλια του συστήματος DTK στα διάφορα αστικά κέντρα και μικρές πόλεις. Καλούνται να συμμετέχουν και μέχρι τώρα οι περισσότερες συναντήσεις συντονιστικών έχουν γίνει στα κέντρα των λαϊκών συμβουλίων σε επίπεδο αστικών περιοχών. Επομένως, δημιουργείται μία αυξημένη ευαισθητοποίηση των ακτιβιστών για τα προβλήματα των αστικών περιοχών από οικολογική σκοπιά και συγχρόνως, οι ακτιβιστές των αστικών συμβουλίων εξοικειώνονται με την ιδέα της οικολογίας και τις μετέπειτα διεκδικήσεις.

Κλείνοντας, είναι πολύ σημαντικό το ότι η κοινωνία στο Βόρειο Κουρδιστάν παίρνει το ΜΕΗ πιο σοβαρά τώρα που έχουν δημιουργηθεί τα συμβούλια οικολογίας, και το ΜΕΗ μπορεί να εισάγει μέσω του DTK τα ζητήματα και τις διεκδικήσεις του καλύτερα στις υπάρχουσες πολιτικές δομές. Οι δράσεις που γίνονταν από τις διάφορες ομάδες τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια (κυρίως ενάντια σε φράγματα) ήταν φυσικά προϋπόθεση για να μπορέσουν οι οικολογικές διεκδικήσεις να λάβουν σάρκα και οστά στο βαθιά πολιτικοποιημένο τμήμα της κοινωνίας. Η ανασυγκρότηση του ΜΕΗ που συμβαίνει εδώ και τώρα αποτελεί έκφραση της εμβάθυνσης των συζητήσεων σχετικά με τα καταστροφικά επενδυτικά έργα εκμετάλλευσης και σχετικά με μία πιο οικολογική κοινωνία.

_____

Το κείμενο στα αγγλικά εδώ.

*Ο **Ercan Ayboğa** είναι οικολόγος, μηχανικός περιβάλλοντος, δημοσιογράφος, ακτιβιστής και ένας εκ των συγγραφέων του δημοφιλούς βιβλίου Revolution in Rojava. Συνιδρυτής της ομάδας TATORT Kurdistan (που σημαίνει "το Κουρδιστάν σαν σκηνή εγκλήματος) στη Γερμανία. Σήμερα ζει στο Βόρειο Κουρδιστάν και συμμετέχει ενεργά στο **Οικολογικό Κίνημα Μεσοποταμίας** (ΜΕΗ) και ειδικότερα στους αγώνες για το νερό, ενάντια στο κολοσσιαίο φράγμα του Ιλισού στην Τουρκία και στην πρωτοβουλία για την προστασία της αρχαίας πόλης Χασάνκειφ στις όχθες του ποταμού Τίγρη (Initiative to Keep Hasankeyf Alive). Εργάζεται στο δήμο του Ντιγιάρμπακιρ στο τμήμα πολιτιστικής κληρονομιάς. Περισσότερες πληροφορίες για το έργο του **εδώ**. Ο ίδιος θα βρίσκεται μαζί μας στο ερχόμενο B- Fest στις 26-27-28 Μαΐου 2017 στην Αθήνα.*

Brian Tokar | Κλιματική Δικαιοσύνη: Προοπτικές για την Κλιματική Κρίση

Tokar, Brian*, *Κλιματική Δικαιοσύνη, Προοπτικές για την Κλιματική Κρίση και την Κοινωνική Αλλαγή*, μτφρ. Σταύρος Καραγεωργάκης, εκδ. Αντιγόνη, Θεσσαλονίκη, 2013, σ. 200.

Πρόλογος για την ελληνική έκδοση

Το 2012 ήταν η χρονιά κατά την οποία πολλοί άνθρωποι, ειδικά στο βόρειο ημισφαίριο, βίωσαν για πρώτη φορά τις άμεσες συνέπειες της αναδυόμενης παγκόσμιας κλιματικής κρίσης. Αυτό φάνηκε πιο καθαρά στις Η.Π.Α., όπου η ξηρασία και το παρατεταμένο κύμα καύσωνα του καλοκαιριού του 2012 έκανε ακόμα και τους χειραγωγημένους από τα μέσα ενημέρωσης Αμερικάνους να παραδεχτούν ότι η παγκόσμια κλιματική αλλαγή είναι πλέον

πραγματικότητα. Στο τέλος του Οκτωβρίου, όταν ο τυφώνας Σάντυ ρήμαξε τις παράκτιες περιοχές της Νέας Υόρκης, του Νιου Τζέρσι, και αρκετών ακόμα περιοχών, το ζήτημα της παγκόσμιας υπερθέρμανσης έγινε πρωτοσέλιδο μετά από πολλά χρόνια στις Η.Π.Α.

Το καταστροφικό κύμα καύσωνα που σημειώθηκε στην Ευρώπη το 2003 πέρασε στα ψιλά των αμερικανικών εφημερίδων, και οι μαζικές πλημμύρες που σαρώνουν τα τελευταία χρόνια το Πακιστάν, την Ταϊλάνδη και την Ινδονησία σπάνια εντάσσονται στα προβλήματα του κλίματος. Είναι πιθανό όμως η εικόνα των κυμάτων ύψους τεσσάρων μέτρων που έσκαγαν στο νότιο Μανχάταν να κατάφεραν τελικά να ξυπνήσουν τους περισσότερους Αμερικάνους από τον κλιματικό τους λήθαργο. Για πρώτη φορά μετά το 2009, η χρονιά του 2012 ήταν αυτή κατά την οποία αυξήθηκε σημαντικά το ενδιαφέρον του αμερικανικού κοινού για τα ζητήματα της κλιματικής απορρύθμισης, και σχεδόν η πλειονότητα του κόσμου αναγνώρισε ότι έχει επηρεαστεί προσωπικά από τις παγκόσμιες κλιματικές αλλαγές.[1]

Η τρυφηλή πολυτέλεια της άρνησης της κλιματικής κρίσης είναι κυρίως αμερικανικό φαινόμενο, ωστόσο άρχισε να έχει πέραση και στην Ευρώπη, ειδικά μετά το κατασκευασμένο σκάνδαλο που αφορούσε στην ερευνητική ομάδα για το κλίμα του βρετανικού Πανεπιστημίου της Ανατολικής Αγγλίας στα τέλη του 2009. Μετά από εβδομάδες με ιστορίες για ηλεκτρονικά μηνύματα που διέρρευσαν και για στατιστικά «τεχνάσματα» –το τελευταίο έγινε για να βελτιστοποιήσει τα δεδομένα, αλλά παρερμηνεύτηκε κατά την προσπάθεια χειρισμού του– τα ελεγχόμενα από τις επιχειρήσεις μέσα ενημέρωσης όλου του κόσμου επιδόθηκαν σε ένα παραλήρημα καταγγελίας των επιστημόνων, και υπαινίχθηκαν ότι η ανθρωπογενής παγκόσμια υπερθέρμανση του πλανήτη ήταν καθαρά ένα θέμα που αφορούσε τις επιστημονικές διαμάχες, και όχι τόσο ένα πραγματικό πρόβλημα. Τέσσερα συναπτά κλιματικά συνέδρια των Ηνωμένων Εθνών τέλειωσαν χωρίς να έχει σημειωθεί κάποια σημαντική πρόοδος προς την κατεύθυνση της πραγματικής μείωσης του διοξειδίου του άνθρακα και των άλλων αερίων του

θερμοκηπίου.

Ένα παρόμοιο κύμα συστηματικής άρνησης χάλασε τις πρόσφατες συζητήσεις για τα δημόσια χρέη και για τις ολέθριες νεοφιλελεύθερες πολιτικές που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα, και σε άλλες χώρες, με την επίφαση της μείωσης του ελλείμματος. Η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο επέβαλαν τα νεοφιλελεύθερα μέτρα της ιδιωτικοποίησης, του ελεύθερου ανταγωνισμού και της ουσιαστικής καταστροφής του κοινωνικού ιστού ασφαλείας για πρώτη φορά σε χώρες του νότιου ημισφαιρίου τη δεκαετία του ’80 και του ’90. Σήμερα, αυτές οι πολιτικές «δομικής προσαρμογής» προωθούνται ακόμα και σε αρκετές από τις πλουσιότερες χώρες. Οι Έλληνες έχουν δείξει στον κόσμο ότι αυτές οι πολιτικές είναι απόλυτα καταστροφικές, και ακόμα έχουν δείξει πώς είναι η μαζική, οργανωμένη λαϊκή αντίσταση. Ωστόσο, οι ελίτ των Η.Π.Α. και της Ευρώπης συνεχίζουν να πιέζουν για την εφαρμογή αυτών των πολιτικών, λες και οι ίδιες αντιπροσωπεύουν τη μοναδική πρακτική λύση σ’ αυτό που οι πολιτικοί ονομάζουν μη βιώσιμο δημόσιο χρέος. Ακόμα και αν οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα, αλλά και όσοι στηρίζονται στις κοινωνικές υπηρεσίες, αντιμετωπίζουν τις χειρότερες συνέπειες των ακραίων μέτρων για τη «μείωση του ελλείμματος», οι ονομαζόμενοι «κεντρώοι» πολιτικοί, από τον Σαμαρά και την Μέρκελ μέχρι τον Ομπάμα, συνεχίζουν να παρουσιάζουν αυτά τα μέτρα ως τη μόνη ρεαλιστική λύση για να προχωρήσουμε.

Μια πιο γνήσια απάντηση στην οικονομική, αλλά και στην κλιματική, κρίση απαιτεί συστημική αλλαγή στον χαρακτήρα των δημόσιων πολιτικών, αλλά και στον τρόπο που αποφασίζουμε γι’ αυτές τις πολιτικές. Πράγματι, τόσο η κρίση του παγκόσμιου κλιματικού χάους όσο και η κρίση της νεοφιλελεύθερης

οικονομίας απαιτούν έναν θεμελιώδη μετασχηματισμό της οικονομικής και πολιτικής κατάστασης. **Όπως γνωρίζουμε, ο καπιταλισμός προϋποθέτει μη βιώσιμους περιβαλλοντικά ρυθμούς οικονομικής ανάπτυξης ενώ ταυτόχρονα ευνοεί τη συγκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας σ' όλο και λιγότερα χέρια.** Αυτό το σύστημα δεν εξυπηρετεί εύκολα ούτε την εκχώρηση του οικονομικού και πολιτικού ελέγχου ούτε την απαραίτητη μείωση στην κατανάλωση από τις παγκόσμιες ελίτ. Αυτά ακριβώς όμως είναι τα μέτρα που χρειάζονται για ένα δίκαιο και βιώσιμο μέλλον, τόσο για την ανθρωπότητα, όσο και για κάθε μορφή ζωής της γης.

Τα κείμενα του ανά χείρας βιβλίου γράφτηκαν την περίοδο πριν από τη σύνοδο για το κλίμα που έγινε στην Κοπεγχάγη το 2009. Τότε υπήρχε σε μεγάλο βαθμό συνειδητοποίηση των συνεπειών της συνεχιζόμενης κλιματικής κρίσης, και υπήρχε η γνώση ότι οι γηγενείς και οι άλλες τοπικές κοινότητες, οι οποίες είναι ελάχιστα υπεύθυνες για τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου, αντιμετωπίζουν τις χειρότερες συνέπειες της κλιματικής αλλαγής. Πάνω από 100.000 άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο συγκεντρώθηκαν στους δρόμους της Κοπεγχάγης για να απαιτήσουν μια συμφωνία που θα αποτρέψει την κλιματική καταστροφή και άρχισαν να δείχνουν τον δρόμο για έναν πιο οικολογικό τρόπο ζωής. Όπως γνωρίζουμε όμως, οι υπόγειοι χειρισμοί οδήγησαν σε ένα πραγματικά άχρηστο «σύμφωνο» που παροτρύνει τις χώρες για εθελοντική μείωση των εκπομπών τους. Οι Η.Π.Α. και η Κίνα, οι οποίες συχνά θεωρούνται ανταγωνίστριες αλλά μοιράζονται ένα ακαταμάχητο βραχυπρόθεσμο συμφέρον να καθυστερούν τον ουσιαστικό έλεγχο των εκπομπών, στήριξαν το Σύμφωνο της Κοπεγχάγης και το επακόλουθό του, που αποκαλείται Πλατφόρμα του Ντέρμπαν. Η συμφωνία του Ντέρμπαν, η οποία προέκυψε από το συνέδριο των Ηνωμένων Εθνών του 2011 στην Νότια Αφρική, ουσιαστικά ανέβαλε κάθε πρόοδο για τις παγκόσμιες μειώσεις αερίων μέχρι το 2020 ή και αργότερα, και το συνέδριο που έγινε το 2012 στην Ντόχα του Κατάρ θεωρήθηκε ευρέως αποτυχημένο αφού δεν κατάφερε τη σύναψη ουσιαστικών συμφωνιών.

Ενόψει της συνόδου της Κοπεγχάγης κάποιοι άρχισαν για πρώτη φορά να δραστηριοποιούνται σε παγκόσμια κλίμακα, εμπνεόμενοι από τη ριζοσπαστική μετασχηματιστική προοπτική της κλιματικής δικαιοσύνης. Η κλιματική δικαιοσύνη καταφέρνει ακόμα να ενοποιεί βασικές ιδέες για τη φύση της κλιματικής κρίσης και για το πώς πρέπει να προχωρήσουμε ως παγκόσμια κοινότητα.

> *Η κλιματική δικαιοσύνη προβάλλει τις φωνές των κοινοτήτων που είναι στην πρώτη γραμμή και αντιμετωπίζουν τις χειρότερες συνέπειες της κλιματικής αλλαγής, αυτών δηλαδή των κοινοτήτων που συμβάλουν ελάχιστα στις εκπομπές αερίων.*

Το είδαμε στην Κοπεγχάγη, αλλά και σε όλα τα συνέδρια των Ηνωμένων Εθνών που ακολούθησαν, όταν επιτέλους ακούσαμε τις ιστορίες του αγώνα και της επιβίωσης των κατοίκων των νησιών-κρατών που βουλιάζουν κάτω από τη στάθμη της θάλασσας, των μαστιζόμενων από ξηρασίες εδαφικών εκτάσεων της ανατολικής Αφρικής, των χτυπημένων από πλημμύρες χωρών της νότιας Ασίας, αλλά και άλλων περιοχών.

Επίσης η κλιματική δικαιοσύνη αμφισβητεί τις μυριάδες λάθος λύσεις που προτείνονται και εφαρμόζονται για την κλιματική κρίση –από την πυρηνική ενέργεια και τον ανύπαρκτο «καθαρό άνθρακα» μέχρι το εμπόριο ανταλλαγής ρύπων– και προτάσσει πραγματικές λύσεις που στοχεύουν στην επανατοπικοποίηση των οικονομιών και την ενίσχυση των θεσμών του κοινοτιστικού ελέγχου. Μαζί με τους συνδικαλισμένους εργάτες και τους άνεργους, οι υπερασπιστές της κλιματικής δικαιοσύνης επιδιώκουν τη μετάβαση από την κοινωνία που είναι εξαρτημένη από τα ορυκτά καύσιμα σε αυτήν των ανανεώσιμων μορφών ενέργειας. Ενώ αρκετές από τις οργανώσεις βάσης για την κλιματική δικαιοσύνη, οι οποίες προηγήθηκαν της συνόδου της Κοπεγχάγης, αποδείχτηκε ότι ήταν βραχύβιες, τα παγκόσμια δίκτυα, όπως το Κλιματική Δικαιοσύνη Τώρα, συνεχίζουν να λειτουργούν ως ένας κοινός τόπος για ανθρώπους που δουλεύουν εντός και εκτός των πυλών των διαπραγματεύσεων των Ηνωμένων Εθνών.

Φυσικά, συνεχίζουν και υπάρχουν διαμάχες μεταξύ των ανθρώπων που δουλεύουν μέσα και έξω από το σύστημα. Το 2011 στο Ντέρμπαν, οι διαφωνίες μεταξύ των ομάδων της κοινωνίας των πολιτών που συμμετείχαν στο συνέδριο των Ηνωμένων Εθνών και όσων ήταν εκτός κορυφώθηκαν, την τελευταία μέρα της διαδήλωσης που γινόταν έξω από το συνεδριακό κέντρο. Ενώ οι εκπρόσωποι των μεγαλύτερων Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων ζήτησαν τη συνεργασία των σεκιουριτάδων των Ηνωμένων Εθνών, προκειμένου να εκκενωθεί το κτίριο των διαδηλωτών, αρκετοί ακτιβιστές αρνήθηκαν να φύγουν και κάποιοι απομακρύνθηκαν με τη βία.[2] Ενώ πολλές ομάδες για την κλιματική δικαιοσύνη δυσκολεύονται πολύ να εκθέσουν τις απόψεις τους στις διαδικασίες των Η.Ε. –λόγω μιας συντονισμένης προσπάθειας των αξιωματούχων να περιθωριοποιήσουν τις φωνές της κοινωνίας των πολιτών– κάποιοι παραμένουν αισιόδοξοι για τις δυνατότητες μιας συντονισμένης στρατηγικής εντός και εκτός αυτών των ετήσιων συναντήσεων. Την ώρα που τα ακτιβιστικά κινήματα βάσης, όπως η ευρωπαϊκή Δράση για την Κλιματική Δικαιοσύνη και η αμερικανική Κινητοποίηση για την Κλιματική Δικαιοσύνη, φαίνεται να χάνουν τα ερείσματά τους μετά τα απογοητευτικά επακόλουθα της Κοπεγχάγης, συνεχίζουν να προσφέρουν ένα πρότυπο για συντονισμένες, ασυμβίβαστες δημόσιες δράσεις, οι οποίες σήμερα είναι χρήσιμες περισσότερο από ποτέ.

Μια ακόμα σημαντική εξέλιξη είναι η αύξηση των προσπαθειών αντίστασης στις νέες, εξαιρετικά ακραίες μορφές άντλησης ορυκτών καυσίμων σε όλο τον κόσμο. Οι αυξανόμενες τιμές του πετρελαίου κάνουν κερδοφόρα την εξαγωγή ανθρακούχων καυσίμων από εξαιρετικά απομακρυσμένες και δαπανηρές πηγές, είτε αυτές είναι οι οριζόντιες υπόγειες διατρήσεις και η υδραυλική ρηγμάτωση των σχιστόλιθων για άντληση αερίου ή πετρελαίου, είτε η εκμετάλλευση του πετρελαίου από την ασφαλτική άμμο, είτε οι επικίνδυνες εξορύξεις από τα πελάγη της Αρκτικής και των γύρω περιοχών. Ενώ έχει εκδηλωθεί σημαντική αντίσταση για την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων ασφαλτικής άμμου στην Αλμπέρτα του Καναδά –από ντόπιους ακτιβιστές, αλλά και από Ευρωπαίους και Αμερικάνους– οι εταιρίες έχουν αρχίσει να

ψάχνουν για ασφαλτική άμμο μέχρι και στην λεκάνη του Κονγκό.[3] Η αντίσταση στην υδραυλική ρηγμάτωση έγινε πρωτοσέλιδο στις πολιτείες της Νέας Υόρκης και της Πενσυλβάνια, ωστόσο αυτή η χημική και εντατική τεχνολογία χρησιμοποιείται σήμερα παγκοσμίως. Ιθαγενείς κοινότητες αντιστέκονται στις μετακινήσεις πληθυσμών που προσπαθούν να τους επιβληθούν προκειμένου να γίνει εξόρυξη πετρελαίου στις ακτές της Αλάσκα, και παρόμοιοι αγώνες πιθανώς θα επεκταθούν σε όλη την Αρκτική, όσο το λιώσιμο των πάγων διευκολύνει την εξόρυξη πετρελαίου, τις μεταλλευτικές δραστηριότητες και την κατασκευή λιμανιών στον απομακρυσμένο Βορρά.

Ο χαρακτηρισμός της εκμετάλλευσης της ασφαλτικής άμμου της Αλμπέρτα ως ένα «τελειωτικό χτύπημα» στο παγκόσμιο κλίμα από τον διάσημο κλιματολόγο Τζέιμς Χάνσεν θα μπορούσε να αφορά οποιαδήποτε απ’ αυτές τις νέες επικερδείς ακραίες μορφές ενέργειας.[4] Κάθε εξόρυξη νέας μορφής ενέργειας πλήττει μια ανθρώπινη κοινότητα, την οποία οι επιχειρήσεις είναι έτοιμες να θυσιάσουν στο όνομα των σταθερών κερδών και της εξυπηρέτησης της υπερβολικής κατανάλωσης των ελίτ. Ωστόσο, κάθε μία απ’ αυτές τις περιπτώσεις είναι και μια εστία αντίστασης.

> *Το ρίσκο είναι πολύ μεγάλο και κάθε μία απ’ αυτές τις ιστορίες δείχνει ότι χρειάζεται άμεσα η δημιουργία ενός ενωμένου και συνεκτικού κινήματος για την κλιματική δικαιοσύνη.*

Τα κινήματα για την κλιματική δικαιοσύνη συνεχίζουν να είναι ποικιλόμορφα και στηρίζονται σε μια ίσως πρωτόγνωρη ποικιλία προοπτικών και στρατηγικών. Για πολλούς λόγους, η ανομοιογένειά τους είναι η δύναμή τους, δεδομένης της διαφορετικότητας των ανθρώπων που επηρεάζονται από τα ακραία καιρικά φαινόμενα και το αυξανόμενο κλιματικό χάος, όπως επίσης και από την ανάγκη για την ανάπτυξη κατάλληλων στρατηγικών για πολύ διαφορετικά πολιτικά πλαίσια. Η κλιματική κρίση όμως είναι επίσης εκ των πραγμάτων παγκοσμίων

διαστάσεων, και η έλλειψη προόδου για την μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου παγκοσμίως υπογραμμίζει την ανάγκη για ακόμα περισσότερη συνεργασία, αποφασιστικότητα και κοινό όραμα.

Ίσως η μεγαλύτερη ελπίδα του κινήματος είναι ο συνδυασμός της αυξανόμενης κλιματικής μαχητικότητας στον Βορρά και η αυξανόμενη διεθνής προβολή των αγώνων στον Νότο. Ελλείψει μιας συνεκτικής στρατηγικής για τη γρήγορη ανατροπή του αδιεξόδου των παγκόσμιων διαπραγματεύσεων –που είναι, με τη σειρά τους, το προϊόν της πολιτικής ηγεμονίας των συμφερόντων που συνδέονται με τα ορυκτά καύσιμα– ο νοτιοαφρικανός αναλυτής και ακτιβιστής Πάτρικ Μποντ αναφέρει ότι:

Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά μιας μελλοντικής πολιτικής κλιματικής δικαιοσύνης: να σκεφτόμαστε τοπικά, εθνικά και παγκόσμια, και επίσης, να δρούμε σε κάθε ένα απ’ αυτά τα επίπεδα με την κατάληλη ανάλυση, στρατηγική, τακτική και τους κατάλληλους συμμάχους.[5]

Το μέλλον της ανθρωπότητας μπορεί να στηρίζεται σ’ αυτήν την κάπως διερευνητική, αλλά αναμφίβολα ουσιώδη, προοπτική.

θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου σε όλους όσοι συνέβαλαν στο να γίνει πραγματικότητα αυτό το βιβλίο, μεταξύ των οποίων, τους εκδότες της πρώτης μορφής αυτών των κειμένων, τον Σταύρο Καραγεωργάκη και τους συνεργάτες του στην Ελλάδα που ανέλαβαν αυτήν την νέα έκδοση, και ειδικά τον Άιρικ Άιγκλαντ και τους υπόλοιπους της νορβηγικής εκδοτικής κολλεκτίβας New Compass (πρώην Communalism) που πρώτοι αυτοί με παρότρυναν να οργανώσω αυτά τα άρθρα στη μορφή ενός βιβλίου και με ενθάρρυναν για να υλοποιηθεί αυτό το έργο. Ελπίζω ότι η ελληνική έκδοση θα πετύχει να πλησιάσει ένα νέο κοινό που θα γνωρίσει την εξέλιξη του κινήματος για την κλιματική δικαιοσύνη, και θα βοηθήσει ακολούθως στη δημιουργία μιας νέας, κοινωνικής μετασχηματιστικής προσέγγισης για όλα τα κοινωνικά και οικολογικά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε σήμερα.

Μπράιαν Τόκαρ
Ανατολικό Μοντπελιέ, Βερμόντ
Νοέμβριος 2012

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

[1] Αν και η πιο πρόσφατη μελέτη, η οποία εκπονήθηκε από κοινού από τα πανεπιστήμια του Γέιλ και του Τζορτζ Μέισον, έγινε πριν τον τυφώνα Σάντυ, ωστόσο έδειχνε μια χαρακτηριστική αλλαγή στη στάση του κόσμου. Βλ. Anthony Leiserowitz, κ.α., *Climate Change in the American Mind: Americans' Global Warming Beliefs and Attitudes in September 2012* (New Haven, CT: Yale Project on Climate Change Communication, 2012).
[2] Anne Petermann & Orin Langelle, "The Durban Disaster," *Z Magazine*, Φεβρουάριος 2012.
[3] Sarah Wykes, *Energy Futures: Eni's investments in tar sands and palm oil in the Congo Basin* (Berlin: Heinrich Böll Foundation, 2009).
[4] James Hansen, "Silence is Deadly," 3 Ιουνίου, 2011, τελευταία πρόσβαση στις 15 Σεπτεμβρίου, 2011 στη διεύθυνση: https://www.columbia.edu/%7Ejeh1/mailings/2011/20110603_SilenceIsDeadly.pdf.
[5] Patrick Bond, "Durban's conference of polluters, market failure and critic failure," *Ephemera* Vol. 12:1/2, σσ. 66-67 (2012).

**Ο Μπράιαν Τόκαρ έχει συμμετάσχει ως ακτιβιστής σε διάφορα κινήματα των Η.Π.Α. ήδη από τη δεκαετία του 1970. Επίσης είναι ένας από τους θεωρητικούς που γράφει με σθένος για ζητήματα που σχετίζονται με τα γενετικά τροποποιημένα, την ηθική της τροφής και την κοινωνική οικολογία. Σήμερα είναι ο διευθυντής του Ινστιτούτου Κοινωνικής Οικολογίας που είχε ιδρύσει ο Μάρεϊ Μπούκτσιν στο Βερμόντ των Η.Π.Α.*

Η Σκέψη του Μάρρεϋ Μπούκτσιν για την Οικονομία

Μάκης Κορακιανίτης

Ο Μπούκτσιν έχει κάνει μια ενδελεχή κριτική και έχει περιγράψει αναλυτικά τις σύγχρονες μορφές καταδυνάστευσης και εξαχρείωσης των ανθρώπων από το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα -τον κρατικό καπιταλισμό- που τον περιγράφει ως εξής: *«η «ελεύθερη αγορά» συγχωνεύτηκε με τον οικονομικό σχεδιασμό, η ατομική ιδιοκτησία με την εθνικοποιημένη ιδιοκτησία, ο ανταγωνισμός με τον ολιγοπωλιακό έλεγχο της παραγωγής και της κατανάλωσης, η οικονομία με το κράτος»* (Ο Μαρξισμός σαν Αστική Κοινωνιολογία, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος).

Ο καπιταλισμός επεκτείνοντας σε όλες τις όψεις της ανθρώπινης ζωής τη λογική της εμπορευματοποίησης έχει απογυμνώσει τον άνθρωπο και τον κοινωνικό του κόσμο από κάθε άλλο περιεχόμενο πέρα από τις ωμές σχέσεις συναλλαγής κι *έχει οδηγήσει σε μαρασμό θεσμούς και σχέσεις που βασίζονται στην αλληλοβοήθεια, την αλληλεγγύη, τη συνεργασία και τη δημιουργική προσπάθεια.*

Όπως ακριβώς αυτό το οικονομικό σύστημα εξαρθρώνει τα οικοσυστήματα της φύσης για να τα μετατρέψει σε εμπορεύσιμη ύλη, κατά τον ίδιο τρόπο ερημοποιεί τις κοινωνικές σχέσεις, τις υποβαθμίζει σε σχέσεις ανταλλαγής απλοποιώντας την ανθρώπινη ζωή και υποβιβάζοντάς την στο επίπεδο του πράγματος. Ή -για να το πούμε με τη γλώσσα της κοινωνικής οικολογίας- ο καπιταλισμός καταστρέφει το πολυσύνθετο κοινωνικό οικοσύστημα και, όπως το θέτει ο Μπούκτσιν *«απλοποιεί κυριολεκτικά την κοινωνική ζωή στο επίπεδο του ανόργανου»* (Ο Μαρξισμός σαν Αστική Κοινωνιολογία).

Ο Μπούκτσιν «δανείζεται» στην κοινωνική κριτική του μια περιγραφή από το χώρο της οικολογίας για να καταδείξει την έκταση του προβλήματος, αφού σημειώνει ότι ***«έχω τονίσει αλλού***

ότι από οικολογική άποψη το σημαντικότερο δεν είναι η μόλυνση του περιβάλλοντος, αλλά η απλοποίηση του περιβάλλοντος… Ο καπιταλισμός καταστρέφει κυριολεκτικά το έργο της οργανικής εξέλιξης… υπονομεύει τα πολυσύνθετα οικοσυστήματα που δημιουργούν τις τοπικές διαφορές… αντικαθιστά ένα σύνθετο οργανικό περιβάλλον με ένα απλοποιημένο ανόργανο» (Ο Μαρξισμός σαν Αστική Κοινωνιολογία).

Είναι προφανής η αντιστοιχία ανάμεσα στη λεηλασία του περιβάλλοντος που οδηγεί στο φτώχεμα των οικοσυστημάτων και στη ροπή του καπιταλισμού να αποδομεί τον πολύπλοκο κοινωνικό ιστό και να εγκαθιστά στον πυρήνα της κοινωνικής και οικονομικής ζωής το απομονωμένο -ιδιωτικοποιημένο-ιδεοληπτικό άτομο- όταν άλλες προκαπιταλιστικές κοινωνικές μορφές είχαν στον πυρήνα τους τα γένη, τις οικογένειες, την Πόλη, τις συντεχνίες και τις γειτονιές.

Σε αυτήν την κοινωνική έρημο, το κοινωνικό κενό, η κοινωνία έχει χάσει την εσωτερική της ζωή και έχει μετατραπεί σε άβουλη χειραγωγήσιμη μάζα. Και ακριβώς επειδή είναι ανήμπορη και ανίκανη να οργανώνει από μόνη της τις ζωτικές λειτουργίες της, γραφειοκρατικοποείται σε εντεινόμενο βαθμό: η γραφειοκρατία αναλαμβάνει να διαχειριστεί διευρυνόμενους τομείς της κοινωνικής ζωής, που σε προκαπιταλιστικές κοινωνίες -και ακόμη και σε ένα πρώιμο καπιταλιστικό στάδιο- η οργάνωσή τους ήταν σε σημαντικό βαθμό έργο των ίδιων των άμεσα ενδιαφερομένων.

Ο κρατικός καπιταλισμός με τη γενικευμένη εμπορευματοποίηση και την εντεινόμενη γραφειοκρατικοποίηση οδηγεί την ανθρωπότητα σε μια εφιαλτική α-κοινωνικότητα, στη μηχανική αναπαραγωγή μαζικών προτύπων, στη γενικευμένη αφασία και αδράνεια, στην τυποποίηση και ομογενοποίηση.

> *Επιχειρώντας ο Μπούκτσιν να προτάξει μια άλλη οικονομία με ηθικό περιεχόμενο και να την αντιπαραθέσει στην κυρίαρχη οικονομία και την εγγενή ανηθικότητά της, υιοθετεί την ακόλουθη στρατηγική: παίρνοντας τα «καλά» από προκαπιταλιστικές προβιομηχανικές κοινωνίες, βάζει την*

οικονομία της αγοράς αντιμέτωπη με βασικά ποιοτικά χαρακτηριστικά, που η σκανδαλώδης έλλειψή τους καταδεικνύει τον ανορθολογισμό και την απανθρωπιά του σύγχρονου καπιταλισμού.

Ο Μπούκτσιν φυσικά δεν αγνοεί, ούτε παραγνωρίζει, τα καταπιεστικά χαρακτηριστικά -τον τοπικισμό για παράδειγμα και το πατριαρχικό πνεύμα- των παραδοσιακών τρόπων ζωής στην ύπαιθρο. Επισημαίνει όμως ότι αυτοί οι τρόποι ζωής -μακριά από τις μαζικοποιημένες και μολυσμένες πόλεις- προσέφεραν ένα αρχαϊκό καταφύγιο απέναντι στο εργοστάσιο, το γραφείο και το εμπορικό κέντρο, *ένα καταφύγιο* το οποίο εφοδίαζε τους ανθρώπους *«όχι μόνο με ένα βαθύ ανθρώπινο και προσωπικό αίσθημα, αλλά και με ένα αίσθημα αντίθεσης και δυσαρμονίας ανάμεσα σε έναν ηθικό κόσμο στον οποίο (…) οι αξίες της αρετής και της ποιότητας της ζωής (…) καθοδηγούσαν τα οικονομικά πρότυπα και έναν κόσμο της αγοράς στον οποίο είναι οι αξίες του κέρδους και του εγωτισμού που υπαγορεύουν τους ηθικούς κανόνες»* (Η Σύγχρονη Οικολογική Κρίση, Εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος).

Ο Μπούκτσιν χρησιμοποιεί τη σύγκριση προκαπιταλιστικού και καπιταλιστικού κόσμου για να καταδείξει ότι ο καπιταλισμός, πέρα από την προκλητικά άνιση κατανομή των παραγόμενων προϊόντων, πέρα από τη στρεβλή και σπάταλη κατανομή των οικονομικών πόρων και πέρα από το ότι βασικό του γνώρισμα αποτελεί η ουσιαστική έλλειψη ελέγχου του εργαζόμενου πάνω στο προϊόν του, χαρακτηρίζεται επιπλέον από την απουσία θεμελιωδών ποιοτικών στοιχείων που η ύπαρξή τους θα διασφάλιζε την αξιοπιστία, την ποιότητα και τη χρησιμότητα των παραγόμενων προϊόντων, όπως και τον έλεγχο του καταναλωτή πάνω σε αυτό που καταναλώνει.

Θα παραθέσω κάποια αποσπάσματα μέσα στα οποία υπάρχουν διάσπαρτες κάποιες από τις παραστάσεις και τις έννοιες με βάση τις οποίες ο Μπούκτσιν θα δώσει το περίγραμμα της εναλλακτικής οικονομίας την οποία προτείνει και την οποία προσδιορίζει ως

οικολογική, αντι-ιεραρχική, α-κρατική, αντι-καπιταλιστική, βασισμένη σε αποκεντρωμένες αυτόνομες, αμεσοδημοκρατικές κοινότητες οι οποίες συνενώνονται μεταξύ τους μέσα από μια ομοσπονδιακή δομή.

«Στις προηγούμενες εποχές η αξία ενός προϊόντος ήταν ηθικά ενσωματωμένη στην αξία εκείνου που το παρήγαγε και το πουλούσε. Η αξία που ο αγοραστής προσέδιδε σε ένα εμπόρευμα, σε κάθε ανταλλάξιμο αντικείμενο, αποτελούσε το ηθικό μέτρο της ακεραιότητας του ατόμου από το οποίο το αγόραζε. Η δυσφήμιση αυτού του αντικειμένου, η επιστροφή του με υποτιμητικά σχόλια για την ποιότητά του, ισοδυναμούσε με την αμφισβήτηση της εντιμότητας και του αυτοσεβασμού του πωλητή -όχι απλώς ως «καλού» παραγωγού, αλλά ως προσώπου με ηθικές αρχές. Με αυτήν την έννοια ο τεχνίτης ήταν τόσο «καλός» όσο τα «αγαθά» που με δεξιοτεχνία έφτιαχνε και ο πωλητής τόσο «καλός» όσο τα «αγαθά» που πουλούσε». «(…) χρησιμοποιώ τον όρο «καλός» όχι με την εργαλειακή έννοια της τεχνικής τελειότητας, που σήμερα με χαρακτηριστικό τρόπο σηματοδοτεί αυτή η λέξη, αλλά ηθικά με την έννοια της ανθρώπινης αγαθότητας και της ηθικής ακεραιότητας.

«Αγαθή πρόθεση» σήμαινε ειλικρίνεια, ακεραιότητα, αξιοπιστία, υπευθυνότητα και υψηλό αίσθημα εξυπηρέτησης του κοινού και όχι επικράτηση στην αρένα της αγοράς, οικονομική εξουσία ή τον επινοημένο μύθο «του ανώτερου προϊόντος» που έχει εντυπωθεί στον κοινό νου μέσω της διαφήμισης. ***Δεν αγόραζε κανείς τη μάρκα που επανειλημμένα εμφανιζόταν στις οθόνες των τηλεοράσεων, στις φωτεινές επιγραφές με νέον και στις τοιχοκολλημένες διαφημιστικές αφίσες. (…) Η τιμή υποδήλωνε έναν ηθικό δεσμό, όχι απλώς την ανταλλαγή των «αγαθών» για το χρήμα. Η υπογραφή του παραγωγού ή του πωλητή εμφανιζόταν τόσο στο προϊόν όσο και στην απόδειξη πληρωμής. Οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν όρους όπως «δίκαιες τιμές» και όχι απλώς «τιμές ευκαιρίας».*** *Μεταξύ αγοραστή και πωλητή εγκαθιδρύετο ένας ηθικός δεσμός που υποδήλωνε την αμοιβαία εμπιστοσύνη και στην πραγματικότητα την εξάρτηση του ενός από τον άλλο για τα*

αναγκαία και αγαθά πράγματα της ζωής».

Και καταλήγει: *«Δε θα έπρεπε να αποδώσουμε αυτού του είδους τις σχέσεις σε μακρινές εποχές όπως ο Μεσαίωνας. Όσο υποτυπώδεις κι αν ήταν διατηρήθηκαν μέχρι τη δεκαετία του 1930* (αναφέρεται φυσικά στις Η.Π.Α.) *κατά την οποία η παραγωγή -παρά τον αυξανόμενο μαζικό της χαρακτήρα- συνήθως ελεγχόταν στο βαθιά προσωποποιημένο χώρο των καταστημάτων λιανικής πώλησης της μικρής γειτονιάς, στα εργαστήρια ραπτικής, στον τσαγκάρη, στα καπνοπωλεία, στα αρτοποιεία και σε μια ατέλειωτη αλυσίδα καταστημάτων όπου η δουλειά γινόταν κάτω από το βλέμμα του πελάτη και των περαστικών. **Σήμερα η ανωνυμία και η αποπροσωποποίηση της αγοράς έχουν σχεδόν εξολοκλήρου απογυμνώσει τη διαδικασία της ανταλλαγής από την ηθική της διάσταση»*** (Η Σύγχρονη Οικολογική Κρίση).

Μέσα σε αυτά τα αποσπάσματα μπορούμε να διακρίνουμε τις κατευθυντήριες γραμμές πάνω στις οποίες ο Μπούκτσιν προτείνει να οργανώσουμε την άλλη οικονομία, την εναλλακτική οικονομία, την ηθική όπως την αποκαλεί οικονομία. Ποιες είναι συνοπτικά αυτές οι γραμμές;

Η οικονομική δραστηριότητα οργανώνεται στη βάση ηθικών αρχών. Η ηθική των συμπληρωματικών σχέσεων και των σχέσεων συνεργασίας γίνεται η οργανωτική, ή θεσμίζουσα, αρχή γύρω από την οποία συγκροτούνται οι νέες σχέσεις παραγωγής και διανομής. *«Η φροντίδα, η υπευθυνότητα και η υποχρέωση γίνονται η αυθεντική «αναρτημένη τιμή» μιας ηθικής οικονομίας σε αντιδιαστολή με τον τόκο, το κόστος, την αποδοτικότητα που υπεισέρχονται στην «αναρτημένη τιμή» της αγοραίας οικονομίας»* (Η Σύγχρονη Οικολογική Κρίση).

Οι ηθικές αυτές αρχές δεν αποτελούν αφηρημένες έννοιες, άλλα προϋποθέτουν συγκεκριμένους θεσμούς και καθορισμένες μορφές συμπεριφοράς. Η ηθική εδώ είναι μια υλική δύναμη, μια θεσμίζουσα συλλογική δύναμη, η οποία εδράζεται στη βαθιά επίγνωση της ύπαρξης ενός γενικού ανθρώπινου συμφέροντος, το οποίο συν τοις άλλοις εξυπηρετείται πιο δίκαια και πιο

ορθολογικά όταν η ζωή του ανθρώπινου είδους τοποθετείται σε χρονικούς ορίζοντες που υπερβαίνουν τις δικές μας ζωές και παίρνουν -αν μη τι άλλο υπόψη τους- τις ζωές των παιδιών μας και των παιδιών των παιδιών μας. Καθώς ο φυσικός κόσμος βάζει πλέον εμφανή οικολογικά όρια στην αλόγιστη οικονομική ανάπτυξη, που ευαγγελίζεται το κυρίαρχο οικονομικό σύστημα, γίνεται άμεση και επιτακτική η ανάγκη να σκεφτόμαστε και να ενεργούμε με όρους γενικού ανθρώπινου συμφέροντος κι όχι σαν μεμονωμένα εξατομικευμένα αρπακτικά που για το πρόσκαιρο συμφέρον και βόλεμά τους αφήνουν πίσω τους ερείπια. Πρόκειται για την απόκτηση μιας γνώσης και μιας συνείδησης, που απαιτεί φυσικά τις ανάλογες διανοητικές και ψυχικές διεργασίες.

Για τον Μπούκτσιν είναι προφανές ότι η κοινωνική ανατροπή και η συνεπακόλουθη αναδιοργάνωση της οικονομίας πηγάζουν από μια πολιτισμική επανάσταση στο πλαίσιο της οποίας οι πολίτες αποφασίζουν να επανεξετάσουν συνολικά τον τρόπο ζωής, σκέψης και συμπεριφοράς τους. Οι πολίτες της οικολογικής κοινωνίας που προτείνει, ή πράγμα που είναι το ίδιο τα υποκείμενα της ηθικής οικονομίας που αυτή η κοινωνία προωθεί, βρίσκονται σε μια ανοιχτή διαρκή διαδικασία αυτοδιαπαιδαγώγησης, πεδίο της οποίας, εκτός από το μεγάλο σχολείο των λαϊκών συνελεύσεων και της συμμετοχής στα κοινά, είναι ο χώρος της «ηθικοποιημένης» και «επανα-πνευματικοποιημένης» εργασιακής διαδικασίας όπου μαθαίνει κάποιος να αναγνωρίζει τα «οικονομικά αγαθά» τόσο ως προϊόντα που απορρέουν από μια γόνιμη, ενεργητική, εύπλαστη και αλληλεπιδρώσα φύση, όσο και ως τα χειροπιαστά αποτελέσματα μιας ηθικά προσανατολισμένης, συνειδητής και ορθολογικής ανθρώπινης δραστηριότητας.

Το σύστημα μέσα στο οποίο παίρνουν σάρκα και οστά οι νέες σχέσεις παραγωγής και διανομής είναι αυτό του **ελευθεριακού κοινοτισμού ή ελευθεριακού δημοτισμού**. Δίνω και τις δύο μεταφράσεις του *libertarian municipalism* (κοινοτισμός ή δημοτισμός), γιατί **ο Μπούκτσιν αναφέρεται κυριολεκτικά στη σημερινή διοικητική διαίρεση του δήμου ή της κοινότητας, ως τον κατάλληλο -λόγω της ανθρώπινης κλίμακάς του- κοινωνικό**

χώρο στον οποίο μπορούμε να βασιστούμε για τη δημιουργία των ελεύθερων οικοκοινοτήτων. Ο Μπούκτσιν κάνει σαφώς τη διάκριση ανάμεσα στην εκλογική δραστηριότητα σε εθνικό επίπεδο και την εκλογική διαδικασία σε τοπικό επίπεδο. Απορρίπτει ως αποπροσανατολιστική και φθοροποιό τη συμμετοχή στις βουλευτικές εκλογές, ενώ αντίθετα προτείνει την κινητοποίηση υπέρ της εκλογικής εμπλοκής σε τοπικό επίπεδο θεωρώντας τους δήμους και τις κοινότητες ως ένα εν δυνάμει σημαντικό «κέντρο λήψης αποφάσεων». Η πρακτική εξόδου από το υπάρχον καθεστώς, που προτείνει, περιλαμβάνει στην αρχική της φάση μια κατάσταση δυαδικής, όπως την αποκαλεί, εξουσίας, η οποία αντιπαραθέτει στο συγκεντρωτικό κράτος και τις γραφειοκρατικές του δομές τις αποκεντρωμένες τοπικές λαϊκές συνελεύσεις -από τις συνελεύσεις των πολιτών στις γειτονιές και στις συνοικίες στους μεγάλους δήμους μέχρι τις δημοτικές συνελεύσεις στις κωμοπόλεις- και την από τα κάτω προς τα πάνω ομοσπονδιακή τους συνένωση σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο.

> *Σύμφωνα με τον ελευθεριακό δημοτισμό σε μια οικολογικά προσανατολισμένη οικονομία οι αποφάσεις για το τι θα παραχθεί και πώς θα διανεμηθεί κάτι -στον αγροτικό τομέα, στο βιομηχανικό τομέα και στον τομέα των υπηρεσιών- θα πρέπει να λαμβάνονται από τους πολίτες σε άμεσες, πρόσωπο-με-πρόσωπο συνελεύσεις. Δηλαδή -ανάμεσα στα άλλα- μέσα από απευθείας σχέσεις που προϋποθέτουν τη φυσική παρουσία και δεν διαμεσολαβούνται από ηλεκτρονικά μέσα. Οι κάτοικοι ενός δήμου ή μιας κοινότητας συμμετέχουν στις λαϊκές συνελεύσεις με την ιδιότητά τους ως πολίτες κι όχι ως εργάτες, αγρότες ή ελεύθεροι επαγγελματίες. Λειτουργούν με άλλα λόγια στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο, το ανθρώπινο, εκείνο που εκφράζει τον άνθρωπο στην ολότητά του. Δηλαδή τα γενικά ανθρώπινα συμφέροντα και όχι τα ειδικά συμφέροντα μιας ορισμένης κοινωνικής ή επαγγελματικής κατηγορίας ή συντεχνίας.*

Όλες οι οικονομικές μονάδες -γεωργικές εκτάσεις, εργοστάσια, εμπορικά καταστήματα- που βρίσκονται στο έδαφος του συγκεκριμένου δήμου ελέγχονται από τις λαϊκές συνελεύσεις των

αυτόνομων οικοκοινοτήτων. Δεν ασκεί τον έλεγχο ούτε το εθνικό κράτος μέσω του καθεστώτος των εθνικοποιήσεων, ούτε οι εργαζόμενοι σε αυτές τις επιχειρήσεις μέσω ενός κολεκτιβιστικού καθεστώτος -εφόσον οι εργάτες ενδέχεται να ενεργήσουν με βάση τα μερικά συμφέροντα της κοινωνικής τους θέσης, να ταυτιστούν δηλαδή με το ειδικό συμφέρον της επιχείρησης και να μη λειτουργήσουν ως πολίτες με γνώμονα το κοινό καθολικό συμφέρον.

Ο Μπούκτσιν επαναφέρει στο επίκεντρο το κλασικό ιδεώδες του ορθολογικού πολίτη που -ελεύθερος από επί μέρους συμφέροντα- συνάπτει μια έλλογη πρόσωπο-με-πρόσωπο σχέση με τα άλλα μέλη της κοινότητας και συνεισφέρει στο σύνολο ό,τι καλύτερο μπορεί. Το συμμετοχικό οικονομικό σύστημα της οικολογικής κοινωνίας διασφαλίζει ότι το κάθε μέλος της κοινότητας θα παίρνει από το κοινό απόθεμα προϊόντων ό,τι έχει ανάγκη με βάση την αρχή «από τον καθένα σύμφωνα με τις ικανότητές του στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του».

Για τη διαχείριση και επίλυση ζητημάτων που ξεπερνάνε τα όρια της οικοκοινότητας και εμπλέκουν γεωγραφικά ευρύτερες περιοχές, οι οικολογικές α-κρατικές αμεσοδημοκρατικές κοινότητες ενώνονται μεταξύ τους μέσα από μια ομοσπονδιακή δομή -σύμφωνα δηλαδή με τις αρχές του **συνομοσπονδιμού**.

Το σύστημα αυτό βασίζεται σε ένα δίκτυο λαϊκών συνελεύσεων, οι οποίες με βάση την πλειοψηφική αρχή παίρνουν τις αποφάσεις για τα κρίσιμα πολιτικά ζητήματα και στέλνουν αιρετούς και ανακλητούς εντολοδόχους σε τοπικά και περιφερειακά συμβούλια. Μοναδική λειτουργία αυτών των συμβουλίων είναι η ανάληψη αυστηρά διαχειριστικών καθηκόντων, όπως και η διευθέτηση ενδεχόμενων διαφορών ανάμεσα στις διάφορες κοινότητες ή δήμους. Οι εντολοδόχοι αυτοί λογοδοτούν φυσικά (λόγον διδόναι) στις δημοτικές συνελεύσεις, οι οποίες λειτουργούν στο πλαίσιο «*μιας πολιτικής σφαίρας που δεν είναι ούτε κοινοβουλευτική, ούτε γραφειοκρατική, ούτε συγκεντρωτική, ούτε επαγγελματοποιημένη, ούτε κοινωνική, ούτε κρατιστική, αλλά μάλλον όπως αρμόζει σε ελεύθερους πολίτες στο μέτρο που*

αναγνωρίζει το ρόλο της πόλης για το μετασχηματισμό μιας άμορφης ανθρώπινης ομάδας ή μιας μοναδιαίας συνάθροισης ατόμων σε ένα σύνολο πολιτών βασισμένο σε ηθικούς και ορθολογικούς τρόπους σύνδεσης» (Η Ριζοσπαστικοποίηση της Φύσης, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος).

Οι αποκεντρωμένες και διαμορφωμένες σε ανθρώπινη κλίμακα ελευθεριακές οικοκοινότητες εναρμονίζονται με το οικοσύστημα και τη βιοκοινότητα στην οποία γεωγραφικά ανήκουν. Δίνουν προτεραιότητα στη χρήση φυσικών πόρων που υπάρχουν στην περιοχή και που η χρησιμοποίησή τους είχε εγκαταλειφθεί εξαιτίας της συγκεντροποίησης και των μεθόδων μαζικής παραγωγής που ισχύουν στο υπάρχον οικονομικό καθεστώς. Κήποι, καλλιεργούμενες εκτάσεις αλλά και δάση βρίσκουν την αναβαθμισμένη θέση τους σε μια νέα ορθολογική και οικολογική σύνθεση πόλης και υπαίθρου. Η λελογισμένη και εναλλακτική χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας και της ακμάζουσας βιομηχανίας μπορεί να προσφέρει το υλικό υπόβαθρο για μια εμπλουτισμένη, αρμονική και εύπλαστη σχέση μεταξύ φύσης και ανθρώπου.

Πιο συγκεκριμένα σε ό,τι αφορά τις τεχνολογίες, ο Μπούκτσιν θεωρεί ότι προϋπόθεση και συνθήκη για μια ορθολογική και δίκαιη κοινωνία είναι η ύπαρξη μιας σχετικής αφθονίας. Αυτό που ο ίδιος έχει ονομάσει *κοινωνία της μετασπάνης*. Κεντρική θέση σε αυτήν την κοινωνία θα έχουν φυσικά οι αποκαλούμενες εναλλακτικές τεχνολογίες, οι οποίες με βάση τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας θα προωθούν την εναρμόνιση του ανθρώπου με τη φύση. Ιδιαίτερη όμως σημασία θα αποδίδεται σε τεχνολογίες -είτε πρόκειται για υπολογιστές είτε για αυτόματες μηχανές- που απελευθερώνουν τα ανθρώπινα όντα από εργατοώρες περιττού και ανούσιου μόχθου. Η βιομηχανική παραγωγή θα βασίζεται στη χρησιμοποίηση των πιο σύγχρονων τεχνολογικών καινοτομιών, έτσι ώστε μικρές ευέλικτες μηχανές να κάνουν διαφορετικές εργασίες δαπανώντας την ελάχιστη δυνατή ποσότητα ενέργειας. Μέσα στο πλαίσιο της ορθολογικής αναδιοργάνωσης της παραγωγής οι βιομηχανίες θα βρίσκονται εγκατεστημένες ανάμεσα σε διάφορες κοινότητες και θα καλύπτουν τις ανάγκες όσο το δυνατόν

περισσότερων οικοκοινοτήτων αποφεύγοντας έτσι την αλόγιστη και άναρχη επανάληψη βιομηχανικών εγκαταστάσεων που παράγουν τα ίδια προϊόντα -μια χαοτική κατάσταση που είναι συνηθισμένη στην οικονομία της αγοράς.

Η παραγωγή θα προκρίνει την ποιότητα έναντι της ποσότητας: οι κατοικίες, η επίπλωση, τα οικιακά σκεύη και τα ενδύματα θα φτιάχνονται για να διαρκούν επί πολλά έτη και σε κάποιες περιπτώσεις για πολλές γενιές. Οι φετιχοποιημένες και κατασκευασμένες «ανάγκες» θα δώσουν τη θέση τους σε μια ελεύθερη και συνειδητή επιλογή αναγκών. Οι πολίτες των ελεύθερων οικοκοινοτήτων δε θα είναι έρμαια πλασματικών ή αμφιλεγόμενων καταναλωτικών προτύπων, που στις κρατούσες συνθήκες παράγει τόσο η δικτατορία της ανταλλακτικής αξίας πάνω στην αξία χρήσης, όσο και η απουσία κριτικής σκέψης και δημόσιας διαβούλευσης. Ως εκ τούτου δε θα είναι υποχρεωτική για την κάλυψη του συνόλου των ανθρωπίνων αναγκών η εφαρμογή του βιομηχανικού μοντέλου παραγωγής με τον υποβόσκοντα γιγαντισμό του, τη συγκεντροποίηση, τη μαζικοποίηση και την κατά κανόνα ιεραρχική δομή του.

Όπου κρίνεται εφικτό και επιθυμητό οι οικοκοινότητες μπορούν να προωθήσουν την ανάπτυξη πιο παραδοσιακών τεχνικών και μορφών παραγωγής με έμφαση στην ποιοτική, δημιουργική και καλλιτεχνική εργασία. Οι επαχθείς χειρωνακτικές εργασίες δε θα εκτελούνται αποκλειστικά από συγκεκριμένα άτομα -όπως επιβάλλει ο ισχύων ταξικός και ιεραρχικός καταμερισμός εργασίας- αλλά στο πλαίσιο μιας ουσιαστικής εναλλαγής ρόλων και καθηκόντων θα μπορούν να αναληφθούν από αναδιαμορφωνόμενες συλλογικότητες μέσα σε ένα κλίμα που δε θα είναι απαραίτητα αυτό της αγγαρείας, αλλά της απαραίτητης προσφοράς στην κοινότητα.

Ένα από τα γλαφυρά παραδείγματα που δείχνουν το εύρος και το βάθος της ολιστικής θεώρησης του Μπούκτσιν για την οικονομία, είναι ο τρόπος που προσεγγίζει την ηλιακή ενέργεια. Γράφει: *«Η χρήση της ηλιακής ενέργεια, μια τεχνολογία που έφτασε σε έναν εξαιρετικά υψηλό βαθμό αρτιότητας και αποδοτικότητας, μπορεί*

να θεωρηθεί οικολογική, όχι μόνο επειδή βασίζεται σε μια ανανεώσιμη πηγή ενέργειας, αλλά και επειδή φέρνει τον ήλιο, τις μεταβαλλόμενες κλιματικές συνθήκες και, στην πραγματικότητα, τους ίδιους τους ουρανούς στην καθημερινή ζωή μας με έναν ιδιαίτερα χειροπιαστό τρόπο» (Remaking Society, Εκδόσεις Black Rose Books). Είναι σαφές σε αυτό το απόσπασμα το πως ο Μπούκτσιν εννοεί την οικολογία και κατ' επέκταση την οικονομία: όχι ως μια εργαλειακή, τεχνικίστικη, ποσοτικοποιήσιμη, ωφελιμιστική ανθρώπινη δραστηριότητα δίχως πνευματικό και αισθητικό περιεχόμενο, αλλά ως μια διεργασία μέσω της οποίας οι άνθρωποι, πέρα από το «να γεμίζουν το στομάχι τους», καλλιεργούν μια βαθιά αισθαντικότητα και μια πολυδιάστατη, ουσιαστική και ενεργητική σχέση με το φυσικό και ανθρωπογενές περιβάλλον στο οποίο ζουν.

Κλείνοντας ας συνοψίσουμε τη σκέψη του Μπούκτσιν. Η κοινωνική οικολογία προτείνει λύσεις που ο κυρίαρχος λόγος εμφανίζει ως ουτοπικές. Αυτές όμως οι λύσεις αποτελούν πλέον αναγκαιότητα. Αποτελούν για μας αναγκαιότητα αν θέλουμε να έχουμε μια αρμονική ζωή, πλούσια σε δυνατότητες, μέσα σε ένα κόσμο που μην είμαστε απλά ενεργούμενα, αλλά να μπορούμε να τον καταλαβαίνουμε και να συμμετέχουμε στη διαμόρφωσή του.

> *Από τη σκοπιά της διατήρησης του ανθρώπινου είδους, οι λύσεις αυτές είναι αναγκαίες αν θέλουμε να έχουμε πιθανότητες να επιβιώσουμε ως είδος.*

Δεν είναι μόνο το ζήτημα της ολοσχερούς καταστροφής του πλανήτη που ο γνωστός αστροφυσικός Στήβεν Χόκινγκ πρόσφατα την τοποθέτησε σχεδόν με βεβαιότητα σε μια χιλιετία («εξαπλωθείτε μέχρι τότε στο διάστημα» ,δήλωσε, «βρείτε άλλους πλανήτες να μετοικήσετε, αν δε θέλετε μία καταστροφή στη Γη να σημάνει και το τέλος της ανθρώπινης φυλής»), είναι και το κατεπείγον ζήτημα ότι η γη, εξαιτίας της άνευ όρων και ορίων οικονομικής μεγέθυνσης, βρίσκεται ήδη σε μια διαδικασία αποσύνθεσης, η οποία υπονομεύει άμεσα τόσο την ανθρώπινη ζωή, όσο τη ζωή άλλων έμβιων όντων.

Η λύση που προτείνει η κοινωνική οικολογία για την αναδιαμόρφωση της οικονομίας είναι αυτή της ηθικής οικονομίας: δηλαδή ένα συμμετοχικό και ορθολογικό σύστημα παραγωγής και διανομής, το οποίο δεν εξυπηρετεί απλά τις υλικές μας ανάγκες, αλλά αντιμετωπίζει συνολικά την οικονομία ως το πεδίο όπου καλλιεργούνται πνευματικοί και ηθικοί δεσμοί τόσο ανάμεσα στους ανθρώπους που συνεργάζονται και αλληλεπιδρούν, όσο και ανάμεσα στον εργαζόμενο και στο προϊόν της εργασίας του, το οποίο επειδή δεν έχει το χαρακτήρα του εμπορεύματος, δηλαδή του πράγματος που παράγεται καταναγκαστικά για να πουληθεί σε μια απρόσωπη και ανώνυμη αγορά, γίνεται ένα αντικείμενο που ενσωματώνει το σεβασμό, τη φροντίδα, την υπευθυνότητα και την εμπνευσμένη δουλειά αυτού που το παράγει.

Αυτή η νέα οικονομία αναλαμβάνει να καλύψει τις ανάγκες μιας αυτόνομης αποκεντρωμένης αμεσοδημοκρατικής οικοκοινότητας - συνενωμένης με άλλες οικοκοινότητες μέσα από μια ομοσπονδιακή δομή. Το μέγεθος της κοινότητας αυτής είναι τέτοιο που αφενός να επιτρέπει στους πολίτες να συνέρχονται και να συναποφασίζουν μέσα από πρόσωπο-με-πρόσωπο συνελεύσεις για όλα τα μεγάλα και κρίσιμα ζητήματα και αφετέρου οι ανθρώπινες δραστηριότητες να μην προκαλούν στη γύρω βιοκοινότητα ένα βάρος που να μην μπορεί αυτή να το αντέξει. Με οικολογικούς όρους η ανθρώπινη δραστηριότητα να μη υπερβαίνει τη φέρουσα ικανότητα των γύρω οικοσυστημάτων.

Με τα λόγια του ίδιου του Μπούκτσιν: *«(…) η οικολογικά προσανατολισμένη κοινωνία θα μπορούσε να είναι προοδευτική και όχι οπισθοδρομική, δίνοντας ιδιαίτερη έμφαση όχι στον πρωτογονισμό, στον ασκητισμό και στην απάρνηση, αλλά στη υλική απόλαυση και στην ανάπαυση. Για να μπορέσει μια κοινωνία να κάνει τη ζωή όχι μόνο ιδιαίτερα ευχάριστη για τα μέλη της αλλά και αρκετά άνετη ώστε να μπορούν να συμμετέχουν στην πνευματική και πολιτισμική αυτοκαλλιέργεια τους, η οποία είναι απαραίτητη για τη δημιουργία πολιτισμού και μιας σφύζουσας πολιτικής ζωής, οφείλει να μην αρνηθεί τη σπουδαιότητα της τεχνικής και της επιστήμης, αλλά να τις εναρμονίσει με οράματα*

ανθρώπινης ευτυχίας και άνεσης.

Η κοινωνική οικολογία δεν είναι μια οικολογία της πείνας και της υλικής στέρησης, αλλά της αφθονίας. *Αποσκοπεί στη δημιουργία μιας ορθολογικής κοινωνίας στην οποία η σπατάλη, η υπερβολή, θα τίθεται υπό έλεγχο από ένα νέο σύστημα αξιών. Και όταν ή εάν προκύπτουν ελλείψεις ως αποτέλεσμα ανορθολογικής συμπεριφοράς, οι λαϊκές συνελεύσεις θα εγκαθιδρύουν ορθολογικά επίπεδα κατανάλωσης μέσω δημοκρατικών διαδικασιών. Εν συντομία, η κοινωνική οικολογία τάσσεται υπέρ της διεύθυνσης, του σχεδιασμού και των κανονισμών που διαμορφώνονται από λαϊκές συνελεύσεις και κατά των ανεύθυνων μορφών συμπεριφοράς που πηγάζουν από ατομικές ιδιορρυθμίες»* (Το Πρόταγμα του Κομμουναλισμού).

---

* Το παρόν κείμενο παρουσιάστηκε από τον Μάκη Κορακιανίτη στην εκδήλωση «Η Κοινωνική Οικονομία ως Αγαθό όλης της Κοινωνίας» που έγινε στις 11/12/16 στο Συνεργατικό Καφενείο Περιμπανού από το TRISE. Ολόκληρο το ηχητικό της εκδήλωσης εδώ:

* Ο Μάρρεϋ Μπούκτσιν γεννήθηκε στις 14 Ιανουαρίου 1921 στο Μπρονξ της Νέας Υόρκης από γονείς Ρωσοεβραίους και πέθανε στις 30 Ιουλίου του 2006 στο Μπέρλινγκτον της Πολιτείας Βερμόντ. Από τους σημαντικότερους στοχαστές του ελευθεριακού κομμουνισμού και θεμελιωτής της ριζοσπαστικής οικολογικής σκέψης. Η σύνθεση ελευθεριακών ιδεών και οικολογίας που πραγματοποίησε στις αρχές της δεκαετίας του ’60 είχε ως αποτέλεσμα το πρόταγμα της Κοινωνικής Οικολογίας. Εργάστηκε ως βιομηχανικός εργάτης στην αυτοκινητοβιομηχανία και συμμετείχε στο αμερικανικό εργατικό κίνημα της δεκαετίας του ’30 ως επαναστάτης συνδικαλιστής. Αυτομορφώθηκε και στα τέλη της δεκαετίας του ’60 δίδαξε σε ένα από τα μεγαλύτερα ελεύθερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ στο Alternative University στη Νέα Υόρκη και από το 1974 μέχρι το 1983 έγινε τακτικός καθηγητής στο Ramapo (Ράμαπο) College όπου δίδαξε Κοινωνική θεωρία. Τη

δεκαετία του ’80 αναμίχθηκε ενεργά με τα κινήματα της Νέας Αριστεράς και της αντικουλτούρας. Το 1974 ίδρυσε -μαζί με τον ανθρωπολόγο Νταν Τσόντορκοφ- το Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας στο Βερμόντ. Πολυγραφότατος στοχαστής έχει συγγράψει πολλά βιβλία στα οποία επεξεργάζεται κριτικά τα κρίσιμα κοινωνικά, οικολογικά, πολιτικά και οικονομικά ζητήματα της εποχής μας. Αποτελεί έναν από τους πιο πολυμεταφρασμένους στα ελληνικά ξένους συγγραφείς.

Το Νερό (πάλι) στο Στόχαστρο

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Έχουμε πια εξοικειωθεί με την πρόβλεψη ότι «ο επόμενος παγκόσμιος πόλεμος θα γίνει για το νερό». Μήπως, εντούτοις, παγκοσμίως βιώνουμε επεισόδια ενός τέτοιου πολέμου, ο οποίος αφορά ένα φυσικό αγαθό με την ιδιαιτερότητα ότι είναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ για την ύπαρξη της βιόσφαιρας; Η Ινδή ακτιβίστρια Βαντάνα Σίβα στο βιβλίο της «Πόλεμοι για το νερό» (εκδ. Εξάρχεια) υποστηρίζει ότι «πολιτικές συγκρούσεις για τους πόρους κρύβονται ή συγκαλύπτονται» (σελ. 28) φέρνοντας ως παράδειγμα τη σύρραξη μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών. Προσθέτει ότι «ο πόλεμος για το νερό είναι παγκόσμιος, με διάφορες κουλτούρες και οικοσυστήματα που μοιράζονται τον κοινό θεσμό του νερού ως οικολογική αναγκαιότητα να εναντιώνονται στην εταιρική κουλτούρα της ιδιωτικοποίησης, της απληστίας και της περίφραξης των κοινών υδατικών πόρων» (σελ. 27).

Πράγματι, απέναντι στους αγώνες των κοινωνιών για την υπεράσπιση του νερού ως δημόσιου κοινωνικού αγαθού βρίσκονται οι πολυεθνικές, τα κράτη, πολυεθνικοί οργανισμοί, όπως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο Παγκόσμιος

Οργανισμός Εμπορίου, και τα κερδοσκοπικά κεφάλαια.

Άλλοτε, αυτός ο υπαρκτός πόλεμος περιλαμβάνει πραγματικά πυρά, άλλοτε κρύβεται πίσω από εμπορικές συμφωνίες, κυβερνητικές αποφάσεις, διεθνείς νομοθετήσεις, διαφημιστικές καμπάνιες δισεκατομμυρίων. Τα κέρδη και η ισχύς που σημαίνει ο ορατός ή αόρατος έλεγχος του νερού αποτελούν τον κοινό παρονομαστή όλης της παραπάνω συμμαχίας, ανεξάρτητα από τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς. Κράτος και Αγορά συν-αγωνίζονται στο πώς θα απαξιώσουν, εμπορευματοποιήσουν, αφαιρέσουν, περιφράξουν τον κρίσιμο φυσικό πόρο. Από, σε βάρος και στο όνομα της κοινωνίας.

Σε ποιον ανήκει το νερό;

Σε ποιον ανήκει όμως το νερό; Πρώτα από όλα, αποτελεί φυσικό αγαθό το οποίο μπορεί να το διαχειριστεί η κοινωνία κατοχυρώνοντας μια άμεση, ορθολογική, οικολογική διαχείριση. Σύμφωνα με το ρωμαϊκό δίκαιο νερό, γη, αέρας, ήλιος, φωτιά (η ενέργεια με σύγχρονους όρους) είναι κοινά φυσικά αγαθά (φυσικά κοινά), τα οποία ανήκουν σε όλους. Για αυτόν τον λόγο δεν μπορούν να γίνουν αντικείμενα ιδιωτικής και αποκλειστικής ιδιοποίησης από κανέναν. Ανήκουν εξίσου στον άνθρωπο, τα φυτά και τα ζώα. Αυτή η αντίληψη αποκρυσταλλώθηκε αργότερα και στον ιουστινιάνειο κώδικα όπου διαβάζουμε: «σύμφωνα με τον φυσικό νόμο, ο αέρας, τα νερά που κυλούν, η θάλασσα, άρα και ο αιγιαλός, είναι κοινά σε όλους τους ανθρώπους». Η ανάδυση του καπιταλισμού στο ιστορικό προσκήνιο (17ος αιώνας) έφερε τις πρώτες περιφράξεις των «κοινών αγρών» (μια μορφή εξάρτησης των γεωργών από τον μισθό μέσω της καταστροφής του κοινού αγαθού) για να φτάσουμε στη σημερινή επέκταση της αντίληψης αυτής και στην περίπτωση του νερού, το οποίο, εκτός από τα ως τώρα δεινά του κρατικισμού, έχει πλέον να αντιμετωπίσει τα δεινά της ιδιωτικοποίησης. Μέσω της ιδεολογίας της «ανάπτυξης», το εφιαλτικό όραμα που μοιράζονται εξίσου Αριστερά και Δεξιά, το νερό σταδιακά μετατρέπεται σε πλήρες εμπόρευμα από κοινωνικό αγαθό, από αγαθό που μπορεί να το διαχειριστεί η κοινωνία με οικολογικό πρόσημο, μέσω θεσμών άμεσης συμμετοχής.

Εάν λ.χ. από τη δεκαετία του ΄60 και νωρίτερα το νερό ενός ποταμού ή μιας λίμνης αντιμετωπίζεται κυρίως ως συντελεστής παραγωγής είτε στη χημική γεωργία είτε στην βιομηχανία, με τις αντίστοιχες επιπτώσεις στα οικοσυστήματα, από τη δεκαετία του ’80, εποχή της παγκόσμιας αντεπίθεσης του νεοφιλελευθερισμού (Θάτσερ, Ρέιγκαν), εντείνεται η τάση ιδιωτικοποίησης μέσω εταιρειών που πλέον εμφιαλώνουν το πόσιμο νερό, αντλώντας ποσότητες χωρίς ουσιαστικό έλεγχο και σε εξευτελιστικές τιμές, όπως συμβαίνει έως σήμερα στην Ελλάδα, με την περιφέρεια Ηπείρου να έχει το θλιβερό προνόμιο να φιλοξενεί τους δύο μεγαλύτερους εγχώριους «βαρώνους του νερού». Στο πλαίσιο αυτό, μέχρι τα τέλη του 2000, τουλάχιστον 93 κράτη προστέθηκαν στον κατάλογο όσων είχαν ιδιωτικοποιήσει εν μέρει ή συνολικά τα δίκτυα νερού. Πέντε εταιρείες (κατά των πρότυπα των μεγάλων αδελφών του πετρελαίου) κυριαρχούν στην παγκόσμια αγορά «υπηρεσιών νερού»: οι γαλλικές Suez, Viventi και Saur, η αγγλογερμανική RWE-Thames και η αμερικανική Bechtel. Αυτή η παγκόσμια τάση περίφραξης του νερού, η μετατροπή του σε προϊόν προς εμπορία, συμβαδίζει με την απαξίωση των δημοσίων δικτύων (εμφιαλωμένο αντί νερό βρύσης), την ιδιωτικοποίηση των πηγών, την ένταξη του νερού στο κυρίαρχο καταναλωτικό πρότυπο της ποικιλίας και του «ιδιαίτερου», λες και πρόκειται για κρασί, μπύρα ή σοκολάτα.

Κρατικοί σχεδιασμοί υπέρ εταιρειών

Ας προσέξουμε το εξής: έως τα τέλη της δεκαετίας του ’90 στην περίπτωση των υδροηλεκτρικών φραγμάτων σε Αχελώο, Άραχθο, Αώο, Αλιάκμονα, η κρατική ΔΕΗ είναι εκείνη που σχεδιάζει. Το νέο πλαίσιο που φέρνει η έναρξη της απελευθέρωσης της αγοράς ενέργειας, κατ’ απαίτηση της ΕΕ (με την προοπτική από τον Ιούλη του 2007 να ανοίξει η αγορά για όλους τους καταναλωτές-δηλαδή και την οικιακή κατανάλωση), σε συνδυασμό με μια προβλεπόμενη πτώση κερδοφορίας του κατασκευαστικού τομέα, μετά τους Ολυμπιακούς του 2004, ισχυροποιούν αυτό που αποκαλούμε ενεργειακό-κατασκευαστικό λόμπι το οποίο ενδιαφέρεται ιδιαιτέρως για φαραωνικά έργα παραγωγής ενέργειας. Έργα τα

οποία έχουν σχεδιαστεί από το κράτος για να υπηρετήσουν το μοντέλο της απεριόριστης μεγέθυνσης, το μοντέλο της αφθονης ενέργειας, χωρίς να τίθεται το ερώτημα «ενέργεια από τι και για ποιον», το οποίο αναδύθηκε στο δημόσιο λόγο από το πανελλαδικό κίνημα πολιτών κατά των εργοστασίων λιθάνθρακα, τις τοπικές πρωτοβουλίες αντίστασης στις ανεμογεννήτριες-εξυπηρέτησης του ενεργοβόρου κέντρου.

Το αντίτιμο για την καταστροφή ορεινών οικοσυστημάτων, όπως αυτών της Πίνδου, είναι τα χιλιάδες ευρώ στο ασταθές χρηματιστήριο της ενέργειας. Αυτή η επιμονή στη λογική των μεγάλων έργων συνδυάζεται με τις κατά καιρούς βόμβες κρότου των εκπροσώπων του πολιτικού συστήματος – την ισχυρή Ελλάδα του Σημίτη, την «»πράσινη ανάπτυξη» του Γιώργου Παπανδρέου, το λογικοφανές επιχείρημα του Γιώργου Σουφλιά ότι το νερό του Αχελώου χύνεται ανεκμετάλλευτο στη θάλασσα, το σαξές στόρυ. Στόχος η εξασθένηση των κοινωνικών αντιστάσεων από οικονομικούς δολοφόνους με αριστερό ή δεξιό προσωπείο με τη μέθοδο του φαστ τρακ. Εσχάτως, η γενικόλογη ρητορική του save the planet συνάντησε την αριστερή λατρεία της«ανάπτυξης» , τελευταίο σόου της οποίας ήταν ο καγκελάρης που χόρεψαν ο Αλ. Τσίπρας και η Όλγα Γεροβασίλη, τον Δεκαπενταύγουστο, στο Αθαμάνιο των Τζουμέρκων. Περιχαρής η τότε κυβερνητική εκπρόσωπος ανακοίνωσε την απεμπλοκή των έργων κεφαλής του Αχελώου μέσω της λειτουργίας του φράγματος Μεσοχώρας. Το έργο από τη μία έμβλημα του πολιτικού αμοραλισμού των κομμάτων, από την άλλη διαχρονικό σημείο συνάντησης των κινημάτων ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των υδάτινων πόρων, όλων όσοι αγωνίζονται για την αξιοπρέπεια της ορεινής Ελλάδας, για μια αντιστροφή προοπτικής για ανήκουμε εμείς στη φύση και όχι αυτή σε εμάς.

Η έμφαση που δίνουμε στην προστασία των ορεινών οικοσυστημάτων σχετίζεται με την οικολογική τους αξία: βουνά, κορυφές, δάση αποτελούν κομβικά σημεία για τον υδρολογικό κύκλο κατακρατώντας ποσότητες νερού και αποτρέποντας τις πλημμύρες. Οι Κινέζοι, το 1000 π.Χ. έλεγαν ότι «όποιος κυβερνά τα βουνά κυβερνά και τα ποτάμια», ενώ «τα πράσινα βουνά δίνουν συνεχή

και καθαρά νερά».

Τοπικά παραδείγματα

Στο ίδιο μοτίβο με τον Αχελώο σχεδιάστηκαν το μεγάλο υδροηλεκτρικό έργο στον Άγιο Νικόλαο του Αράχθου, το οποίο ακύρωσε το κίνημα πολιτών, η εκτροπή των νερών του Αώου από τη Βωβούσα, στην καρδιά του εθνικού πάρκου της βόρειας Πίνδου προς την λίμνη Παμβώτιδα. Ενώ αντίστοιχες μεταφορές νερού – πόσιμου αυτή τη φορά – σχεδιάζονται από τον αμάραντο της Κόνιτσας προς τα Γιάννενα ή από την Υλίκη είτε προς τον Ασωπό είτε προς την Εύβοια, ώστε να αντιμετωπιστεί η ρύπανση των υπόγειων νερών στη Μεσσαπία από το εξασθενές χρώμιο για την οποία ενοχοποιείται η εξορυκτική δραστηριότητα της ΛΑΡΚΟ. Η εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική αποτελεί τον υπ΄ αριθμόν ένα κίνδυνο για τα νερά της περιοχής, ενώ αντίστοιχες επιπτώσεις στο οικοσύστημα θα προκαλέσει τυχόν εξόρυξη πετρελαίου στην Ήπειρο. Να προσθέσουμε τις πιέσεις που θα δεχθεί το νερό σε περίπτωση που προχωρήσουν οι σχεδιασμοί για γήπεδα γκολφ σε άνυδρες περιοχές όπως η Κρήτη, την αρπαγή του νερού από τον μεγαλοεφοπλιστή Κωνσταντακόπουλο στην Πύλο (Costa Navarino), τη μάχη των κατοίκων του Πηλίου ώστε να μην αρπάξει ο δήμος Βόλου το νερό τους, μέσω της υπερχλωρίωσης.

Ειδική αναφορά πρέπει να γίνει στη σχέση νερού και γεωργίας. Η γεωργία καταναλώνει το μεγαλύτερο μέρος των επιφανειακών και υπόγειων υδάτων στον πλανήτη (το πόσιμο νερό στον πλανήτη είναι μόλις 3 % του συνολικού).

Όπως επισημαίνει ο βιοκαλλιεργητής Αποστόλης Σέληνας, το νερό (ο τρόπος χρήσης του, η ποιότητά του, η ποσότητά του, ο κύκλος του μέσα στη φύση) είναι ο αυτόπτης μάρτυρας της καπιταλιστικής ανάπτυξης (το ίδιο μοντέλο χρησιμοποιούσε και το σοβιετικό μοντέλο).

Υπερταμείο και CETA, νέες απειλές

Η ένταξη της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ στο υπερταμείο (Ελληνική Εταιρία Συμμετοχών και Περιουσίας Α.Ε.) δημιουργεί νέα

δεδομένα. Το κυβερνητικό επιχείρημα, το οποίο συνοδεύτηκε από τον πολιτικό κρετινισμό του κ. Τσακαλώτου «πως όσο είμαστε εμείς στην κυβέρνηση δεν πρόκειται να πωληθεί το νερό», δεν ευσταθεί. Μπορεί το νερό να μην εκποιείται, ωστόσο, η συνέργεια με τον ιδιωτικό τομέα αποτελεί μια μορφή έμμεσης ιδιωτικοποίησης, μέσω της λογικής ΣΔΙΤ (Σύμπραξη Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα). Το υπερταμείο ελέγχεται αποκλειστικά από τους διεθνείς τοκογλύφους, ενώ η πρόσβαση που αποκτά ένας ιδιώτης μέσω ΣΔΙΤ στη διαχείριση ή στη διοίκηση, στην ουσία σημαίνει ότι απεμπολείται κάθε δυνατότητα σχεδιασμού με κοινωνικό έλεγχο, σχεδιασμού που να ξεκινά από την αντίληψη ότι κανείς δεν πρέπει να στερείται την πρόσβαση στο νερό επειδή λ.χ. δεν έχει να πληρώσει. Στόχος τους είναι, όπως στην περίπτωση της πώλησης του 17% του ΑΔΜΗΕ-ΔΕΗ, να εκχωρήσουν τους καταναλωτές – πελάτες, όλους εμάς, στα χέρια των πολυεθνικών, οι οποίες μετατρέπονται σε ιδιοκτήτες του κοινού αγαθού. Όπου ιδιωτικοποιήθηκε το νερό στην Ευρώπη, η ποιότητα κατρακύλησε, η ποσότητα περιορίστηκε, η τιμή εκτινάχτηκε και οι κοινωνίες προσπαθούν να βρουν τρόπο να επαναφέρουν τις εταιρίες αυτές υπό δημόσιο ή αυτοδιοικητικό έλεγχο.

Πριν την ένταξη στο υπερταμείο, το ΥΠΕΚΑ έθεσε σε διαβούλευση υπουργική απόφαση περί κοστολόγησης / τιμολόγησης των «υπηρεσιών ύδατος». Συνοπτικά, με την απόφαση αυτή: οι καταναλωτές καλούνται να ξαναπληρώσουν για έργα υποδομών τα οποία ήδη μέσα από την φορολογία έχουν ήδη πληρώσει, ενώ καλούνται να πληρώσουν τα κέρδη των υπεργολάβων που λυμαίνονται τις υπηρεσίες αφού μες το λειτουργικό κόστος συνυπολογίζεται και το «κόστος σύναψης συμβάσεων παροχής υπηρεσιών με τρίτους».

Ανυπολόγιστες συνέπειες μπορεί να έχει για το νερό η εφαρμογή της συνθήκης CETA – Συμφωνία Ελευθέρου Εμπορίου μεταξύ ΕΕ και Καναδά (CETA), παρότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή έχει τονίσει ότι το νερό θα εξαιρεθεί από την συνθήκη. Η οργάνωση Food & Water Europe σε συνεργασία με το Ευρωπαϊκό Κίνημα για το νερό (European Water Movement) δημοσίευσε πριν λίγο καιρό έναν

σύντομο οδηγό. Στη συνθήκη περιλαμβάνεται διάταξη, γραμμένη σε ακραιφνώς νομική γλώσσα, σύμφωνα προς την οποία: «… το νερό, στην φυσική του κατάσταση … δεν είναι προϊόν ούτε εμπόρευμα … Κατά συνέπεια τα κεφάλαια [της Συνθήκης] που διέπουν το νερό σ' αυτήν την κατάσταση είναι τα 22 (Εμπόριο και Αειφόρος Ανάπτυξη) και 24 (Εμπόριο και περιβάλλον)». Το θέμα είναι πως όλες σχεδόν οι χρήσεις του νερού (ύδρευση, αποχέτευση, άρδευση) αφορούν σ' αυτό εξηγμένο από την φυσική του θέση, πράγμα που εύκολα μπορεί να οδηγήσει στην θεώρησή του ως προϊόντος το οποίο, ως εμπορεύσιμο, υπάγεται σαφώς στις διατάξεις της CETA.

Προτάσεις

Όπως αναφέραμε στην αρχή, το νερό είναι κοινό αγαθό, δεν είναι ιδιοκτησία κανενός. Είναι πρώτιστη κοινωνική, δημοκρατική και φυσική αναγκαιότητα. Μία χρήσιμη έννοια για προσεγγίσουμε την κοινωνική διαχείριση του νερού είναι η έννοια της επικαρπίας. Σε πολλές πρωτόγονες κοινότητες η επικαρπία και όχι η ιδιοκτησία προσανατόλιζαν τα ατομα στη διαθεσιμότητα των εργαλείων και των πλουτοπαραγωγικών πόρων, μας πληροφορεί ο θεμελιωτής της ριζοσπαστικής κοινωνικής οικολογίας, Μάρεϋ Μπούκτσιν (Murray Bookchin) με την Σίβα να προσθέτει ότι το νερό μπορεί να χρησιμοποιηθεί, αλλά όχι να γίνει κτήμα. Στο πώς θα χρησιμοποιηθεί λόγο έχει μόνον η κοινωνία μέσα από ελεύθερες αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις πολιτών, στο χωριό, την περιφέρεια, την γειτονιά, την πόλη, όχι οι εξουσιαστικές ελίτ της διαπλοκής του κράτους και του κεφαλαίου. **Ιδιωτικοποίηση του νερού σημαίνει και ιδιωτικοποίηση της σφαίρας λήψης αποφάσεων, σε ένα κλειστό κλαμπ «ειδικών» της κερδώας αγοράς.**

– Επαναφορά των υδάτων στη φυσική τους κατάσταση (το δίκαιο του νερού) με προστασία του υδρολογικού κύκλου. Είναι υπόθεση όλων, για αυτό και χρειάζεται άπλωμα του αγώνα, των δραστηριοτήτων και των προτάσεών μας σε όλη την κοινωνία.

– Ακύρωση όλων των σχεδίων μεταφοράς νερού είτε πόσιμου είτε

επιφανειακού.

– Έλεγχος των βιομηχανικών γεωτρήσεων.

– Σε πρώτη φαση γενναία φορολόγηση των εταιρειών εμφιάλωσης νερού.

– Προσωπική αντίσταση στην κουλτούρα του εμφιαλωμένου που προκαλεί ρύπανση μέσω της πλαστικής συσκευασίας και βήματα αποκατάστασης της ποιότητας του νερού της βρύσης.

– Αποχαρακτηρισμός περιοχών από μεταλλευτικές ζώνες.

– Πολιτικές μείωσης της υπερκατανάλωσης σε πόλη, βιομηχανία, εντατική γεωργία με αλλαγή των υδροβόρων καλλιεργειών και υιοθέτηση μεθόδων όπως η σταγδην ύδρευση.

– Ενίσχυση του ρόλου του ΙΓΜΕ με κοινωνική συμμετοχή.

– Όχι άλλο γκαζόν στις πόλεις.

– Μικρά υδροηλεκτρικά – επαναφορά του ορίου των 5 MW. Στη χώρα μας ήταν αρχικά 5 MW, έγινε αργότερα 10 MW και σήμερα είναι 15 MW, πολύ μεγαλύτερο από ό,τι ισχύει στην ΕΕ. Κατασκευή μικρών υδροηλεκτρικών που εκμεταλλεύονται τη φυσική ροή του νερού.

– Μετασχηματισμός των ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, ΔΕΥΑ σε κοινωνικούς συνεταιρισμούς νερού με συλλογική διαχείριση μέσω κοινωνικού ελέγχου με δημοκρατική λειτουργία και σε μη κερδοσκοπική βάση.

– Καμία διανομή μερισμάτων στους μετόχους ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, αλλά επανεπένδυση των πλεονασμάτων για την αποκατάσταση των δικτύων διανομής και των υποδομών με χρηματοδότηση περιβαλλοντικών έργων για αποκατάσταση οικοσυστημάτων και έργων για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής.

– Αποφασιστικό όργανο οι κατά τόπους δημοτικές – περιφερειακές γενικές συνελεύσεις εργαζομένων και πολιτών (π.χ. κληρωτοί πολίτες μέσω κληρωτίδας).

Πηγές:

Πανελλαδική Κίνηση Ενάντια στην Εκτροπή του Αχελώου: aheloos.blogspot.com
Πρωτοβουλία για τη μη ιδιωτικοποίηση του νερού στην Ελλάδα: www.savegreekwater.org
Κίνηση Κατοίκων Πηλίου και Βόλου για το Νερό: watervolo.blogspot.com

---

Η Απάτη της Οικονομικής Ανάπτυξης

Yavor Tarinski
Μετάφραση: Ιωάννα Μαραβελίδη

Η επιμονή στην εργασία και την παραγωγή είναι επιζήμια.
Giorgio Agamben[1]

Μας λένε πως χρειαζόμαστε ακόμα μεγαλύτερη ανάπτυξη ώστε να ξεπεράσουμε την υπάρχουσα πολυεπίπεδη κρίση. Συγκεκριμένα το ακούμε αυτό εδώ και πολύ καιρό. Τόσο οι δεξιές όσο και οι αριστερές, καπιταλιστικές και σοσιαλιστικές κυβερνήσεις προωθούν τις θεωρίες τους για το πόσο πολύ χρειαζόμαστε μεγαλύτερη παραγωγή και κατανάλωση έτσι ώστε οι κοινωνίες μας να εξελιχθούν και να αφήσουν πίσω τις σημερινές δυσκολίες.

Η αφήγηση της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης

Αλλά μία ερώτηση προκύπτει. Δεν είναι ο τομέας της οικονομίας ήδη πολύ μεγάλος; Τα επίπεδα παραγωγής και κατανάλωσης ήδη ξεπερνούν τη βιοχωρητικότητα[2] του πλανήτη κατά 60% κάθε χρόνο[3]. Οι συνεχώς επεκτεινόμενες εξορύξεις πρώτων υλών και η κατανάλωση έχουν φτάσει τους 70 δισεκατομμύρια τόνους ετησίως σε παγκόσμια κλίμακα[4]. Οι τρέχουσες μάλιστα προβλέψεις δείχνουν ότι αυτή η ραγδαία ανάπτυξη θα συνεχιστεί

-ως το έτος 2100 αναμένεται πως θα παράγουμε 3 φορές περισσότερα απορρίμματα απ’ όσο σήμερα[5].

Αυτή η συνεχής διαδικασία μεγάλης κλίμακας εξόρυξης και κατανάλωσης πόρων έχει προκαλέσει σοβαρή υποβάθμιση της φύσης. Οι επιστήμονες προειδοποιούν πως είμαστε μάρτυρες της μεγαλύτερης μαζικής εξαφάνισης ειδών εδώ και πάνω από 65 εκατομμύρια χρόνια[6]. Εξαιτίας της σύγχρονης ανθρώπινης οικονομικής δραστηριότητας ξεκίνησε μία κλιματική αλλαγή (με κάθε χρονιά που περνάει να είναι πιο ζεστή απ΄την προηγούμενη) η οποία απειλεί να προκαλέσει μεγάλης κλίμακας μετακίνηση πληθυσμών (*κλιματικοί πρόσφυγες*). Σε πολλά σημεία του πλανήτη η γονιμότητα του εδάφους υποβαθμίζεται από καλλιέργειες μεταλλαγμένων ενώ το νερό και ο αέρας μολύνονται σε βαθμό επικίνδυνο για την ανθρώπινη υγεία. Ολόκληρα νησιά, αποτελούμενα από σκουπίδια, σχηματοποιούνται πάνω από τα βαθύτερα σημεία των ωκεανών μας[7]. Και η λίστα συνεχίζεται. Με αυτά τα λεγόμενα μπορούμε να μιλήσουμε για πόλεμο ενάντια στη φύση.

Δεν είναι ξεκάθαρο το πώς θα μπορέσουμε να αντιστρέψουμε την οικολογική κρίση, που προκαλείται απ΄την Ανθρωπόκαινο Εποχή, αν συνεχίσουμε στον ίδιο δρόμο. Οι παγκόσμιοι ηγέτες παραδέχονται το πρόβλημα και καλούν σε χαμηλή διατήρηση των εκπομπών του διοξειδίου του άνθρακα ώστε να τηρηθεί η συμφωνία για τη μείωση της υπερθέρμανσης του πλανήτη «πέρα από τους δύο βαθμούς Κελσίου»[8], ενώ παραδόξως επιμένουν σε όλο και περισσότερο βιομηχανική παραγωγή, κατανάλωση, εξορύξεις πόρων, μεταφορές μεγάλων αποστάσεων κτλ.

Σύμφωνα με την κυρίαρχη αφήγηση, χρειαζόμαστε την οικονομική ανάπτυξη ακόμα και με κόστος μια μη αναστρέψιμη οικολογική καταστροφή, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ανισότητα και η φτώχεια. Εδώ τίθεται το ερώτημα: δεν θα έπρεπε να έχουμε δει κάποια σημαντική βελτίωση πάνω σε αυτό το θέμα, με την ήδη υπάρχουσα ανάπτυξη;

Αντιθέτως, οι περισσότερες σύγχρονες κοινωνίες, παρά τις

συνεχώς αναπτυσσόμενες οικονομίες τους, σημειώνουν αύξηση των ανισοτήτων. Σύμφωνα με τον Jason Hickel, απ'τη Σχολή Οικονομικών του Λονδίνου, το πλουσιότερο 1% του κόσμου έχει αυξήσει τα κέρδη του κατά 60% τα τελευταία 20 χρόνια[9], κατά τη διάρκεια των οποίων η παγκόσμια οικονομική ανισότητα αυξήθηκε ραγδαία –μία περίοδος συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτό συμβαίνει διότι η οικονομική ανάπτυξη δεν δηλώνει τη γενική κοινωνική ευημερία. Αν κάποιοι λίγοι τραπεζίτες γίνουν αρκετά πλουσιότεροι ο δείκτης των μέσων εσόδων μπορεί να ανέβει, ακόμα κι αν τα εισοδήματα των πολλών μειώνονται. Ο αυξανόμενος δανεισμός επίσης συμβάλλει δυνητικά στην οικονομική ανάπτυξη, όπως συνέβη στην περίπτωση της Ιρλανδίας πριν φτάσει στην κρίση. Για παράδειγμα, αν τα εισοδήματα των κατοίκων στις φτωχογειτονιές μιας πόλης αυξηθούν, αυτό θα αποτελέσει ένα ασήμαντο κέρδος για τον οικονομικό τομέα ενώ δεν ισχύει το ίδιο για τα πλουσιότερα στρώματα της κοινωνίας, των οποίων το επεκτεινόμενο κομμάτι της «οικονομικής πίτας» αποτελεί και το μεγαλύτερο της παγκόσμιας οικονομίας.

Οι αρνητικές αυτές επιπτώσεις του δόγματος της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης είχαν ήδη σημειωθεί το 1897 από τον Ερρίκο Μαλατέστα, ο οποίος στο βιβλίο του «*Στο Καφενείο*» γράφει[10]:

«Τα κακά αυτά (κοινωνική ανισότητα, φτώχεια, ανεργία) είναι εν γένει πιο έντονα σε χώρες όπου η βιομηχανία είναι πιο ανεπτυγμένη, εκτός κι αν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι κατάφεραν μέσω της οργάνωσής τους στους χώρους της δουλειάς, της αντίστασης ή της εξέγερσης, να κερδίσουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης».

Η πρόταση της «Δίκαιης Ανάπτυξης»

Σήμερα η ευρωπαϊκή Αριστερά (στο πρόσωπο της ελληνικής κυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α.[11]) επανέρχεται με την υπόσχεση να μοιράσει την «πίτα» δικαιότερα. Αλλά και πάλι, σαν να μην

είναι ήδη μεγάλη, πρέπει να μεγαλώσει κι άλλο. Είναι ασάφες το γιατί *πρέπει* να συμβεί αυτό αντί του να μοιράσουμε απλά την αφθονία που ήδη υπάρχει. Μήπως η κυβερνώσα Αριστερά εξαγοράζει απλά λίγο παραπάνω χρόνο στην εξουσία;

Η ευρωπαϊκή πρόταση της «αριστερής ανάπτυξης» βασίζεται στον λεγόμενο *progressivismo* της Λατινικής Αμερικής. Εκεί οι υποτιθέμενες προοδευτικές κυβερνήσεις διεξάγουν πολιτικές εξορυκτισμού μεγάλης κλίμακας[12] προκειμένου να βελτιώσουν τη γενική ευημερία της κοινωνίας. Εκτός του πασιφανούς οικολογικού κόστους που έχουν τέτοια έργα, αξίζει να σημειωθούν και οι αρνητικές επιπτώσεις που προκαλούν στις αγροτικές και αυτόχθονες κοινότητες[13]. Με την περίφραξη και την εμπορευματοποίηση των κοινών διαθέσιμων πόρων, που συνοδεύουν τις πολιτικές εξορυκτισμού, ο παραδοσιακός βιώσιμος τρόπος ζωής έχει γίνει πρακτικά αδύνατος. Επομένως, η ανάγκη των μελών τέτοιων κοινοτήτων να αναζητήσουν την επιβίωσή τους στις μεγαλουπόλεις καταλήγει συχνά στα αστικά γκέτο.

Βιώσιμοι τρόποι ζωής, που βασίζονται στην αυτάρκεια, θυσιάζονται προς τέρψιν των μεσαίων και ανώτερων μητροπολιτικών στρωμάτων. Και για ποιον λόγο θυσιάζονται – για μία ζωή αυξημένης εξάρτησης μέσα σε ένα νοσηρό περιβάλλον. Γι'αυτό, ένα μεγάλο μέρος της κριτικής και της αντίστασης ενάντια στην επονομαζόμενη Marea Rosa (Ροζ Παλλίροια)[14] στην Λατινική Αμερική προέρχεται ακριβώς από όσους βρίσκονται στον πάτο της πυραμίδας – τις αυτόχθονες κοινότητες που είναι οι πρώτες που θυσιάζονται στο όνομα της «προόδου».

Συμπεραίνουμε πως η οικονομική ανάπτυξη είναι ασύμβατη με οικολογικούς και αυτάρκεις τρόπους ζωής. Για να συνεχιστεί μία τέτοια μεγέθυνση, η σύγχρονη οικονομία χρειάζεται να απορροφήσει όσο το δυνατόν περισσότερα κοινά αγαθά, κάνοντας έτσι αδύνατες τις ανθρώπινες αλληλεπιδράσεις έξω από αυτήν. Κάποιες εταιρίες, όπως η Google και το Facebook, οι 2 πιο γρήγορα αναπτυσσόμενες πολυεθνικές στην ιστορία του καπιταλισμού, προχωρούν ακόμα παραπέρα εμπορευματοποιώντας την ίδια μας την ύπαρξη στο ψηφιακό πεδίο και συνθλίβοντας την

ώστε να αποκτήσουν υπεραξία[15]. Κάνοντας αυτό, η οικονομική ανάπτυξη ενδυναμώνει ουσιαστικά το καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο και φέρει την ευθύνη, μαζί με τον κρατικό μηχανισμό, για την εμβάθυνση των κοινωνικών ανισοτήτων.

Επομένως, η αριστερή υπόσχεση της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης που θα μπορούσε να μειώσει τα ισχύοντα επίπεδα ανισότητας και φτώχειας είναι τουλάχιστον μη ρεαλιστική. Πράγματι, δεν είναι τίποτα παραπάνω από μία κίνηση που στοχεύει στη διατήρηση όσων βρίσκονται σε θέση ισχύος, μοιράζοντας ελπίδες. Απ΄τη μία πλευρά, αποτελεί υπόσχεση στα μάτια των πολλών που βρίσκονται σε ανάγκη, χτυπημένοι από την κρίση. Από την άλλη, απέναντι στα πλουσιότερα στρώματα, υποσχόμενη πως οι υπάρχουσες κοινωνικές ανισότητες δεν θα διαταραχθούν.

Αλλά ακόμα κι αν υποθέταμε πως η μείωση της φτώχειας και των ανισοτήτων επιτυγχανόταν στο απώτερο μέλλον μέσω της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης, θα γινόταν με το κόστος μη αναστρέψιμων περιβαλλοντικών αλλαγών που επηρεάζουν την ανθρώπινη υγεία. Τέτοιες είναι οι περιπτώσεις με τον μη αναπνεύσιμο αέρα στις κινέζικες μεγαλουπόλεις και με το εύφλεκτο νερό στις αμερικανικές πόλεις όπου πραγματοποιείται εξόρυξη σχιστολιθικού αερίου. Εξίσου μεγάλο κόστος θα υπήρχε και σε κοινωνικοπολιτικό επίπεδο. Σε μια τέτοια διαδικασία θα θυσιάζονταν αυτάρκεις και δημοκρατικοί τρόποι ζωής μόνο και μόνο για να απορροφηθούν από ασταθείς καπιταλιστικές οντότητες και από το κράτος, που επιδιώκουν την εμπορευματοποίηση και την γραφειοκρατικοποίηση των πάντων. Συνεπώς, εναλλακτικές προσεγγίσεις και απόψεις θα απομακρυνόντουσαν ακόμα παραπέρα απ’ το κοινωνικό φαντασιακό.

Ξεπερνώντας τον οικονομισμό: Προς την άμεση δημοκρατία και την οικολογία

Χρειάζεται να εγκαταλείψουμε συνολικά το δόγμα της ανάπτυξης και να στρέψουμε την προσοχή μας στην ήδη υπάρχουσα τεράστια οικονομική «πίτα». Δεν έχει νόημα να την μεγαλώνουμε ακόμη

περισσότερο, αντιθέτως, αν θέλουμε να συνεχίσουμε να έχουμε κάποιο μέλλον σ'αυτόν τον πλανήτη, η ιδέα της αποανάπτυξης είναι αναγκαία. Για να έχει νόημα όλο αυτό χρειάζεται να μοιράσουμε την «πίτα» εξίσου, πράγμα που είναι ανίκανο να κάνει το κράτος ή άλλες ιεραρχικές εξωκοινωνικές δομές αφού η ισότητα απαιτεί ίση συμμετοχή στη λήψη αποφάσεων από όλους τους πολίτες. Φτάνουμε, επομένως, σε ένα σημείο όπου πρέπει να μιλήσουμε για μία συνολική αλλαγή παραδείγματος: μία ολική εγκατάλειψη του οικονομισμού του *homo economicus* και την υιοθέτηση της κοινωνικής οικολογίας με ενεργούς πολίτες παθιασμένους για τις κοινές υποθέσεις και συνειδητοποιημένους ως προς την συμβιωτική τους σχέση με τη φύση.

Αυτό συνεπάγεται ότι αντί εκλεγμένων αντιπροσώπων, οικονομικών ολιγαρχών ή τεχνητών οικονομικών δεικτών που καθορίζουν το πού θα πρέπει να μοιραστούν τα κομμάτια της «πίτας», αυτό θα πρέπει να γίνει από δικτυομένους αμεσοδημοκρατικούς θεσμούς όπως είναι οι λαϊκές συνελεύσεις και τα συμβούλια ανακλητών εκπροσώπων που δίνουν τη δυνατότητα άμεσης συμμετοχής σε κάθε μέλος της κοινωνίας. Η νομπελίστας Elinor Ostrom στο πεδίο έρευνάς της σε Η.Π.Α., Γουατεμάλα, Κένυα, Τουρκία, Νεπάλ και αλλού, παρατήρησε[16] παρόμοια μοτίβα κοινοτικής διαχείρισης των κοινών, τα οποία όχι μόνο απέφυγαν μία θεωρητική τραγωδία αλλά στην πραγματικότητα φάνηκαν και αρκετά βιώσιμα.

Ετσι οι πραγματικές κοινωνικές, ατομικές και περιβαλλοντικές ανάγκες όπως αντικατροπτίζονται από τους προαναφερθέντες διαβουλευτικούς φορείς μπορούν να ορίζουν το μέγεθος και τον σκοπό της οικονομικής δραστηριότητας. Οι ήδη υπάρχουσες και λειτουργικές τεχνολογίες χρειάζεται να τεθούν με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετούν ανθρώπους και φύση, μειώνοντας τις ώρες εργασίας και αφήνοντας περισσότερο χρόνο για δημιουργία, πολιτική, φιλοσοφία, τέχνη, ψυχαγωγία, κ.τ.λ. Η ενέργεια μπορεί να αποκτηθεί μέσω αποκεντρωμένων και ανανεώσιμων μέσων, ενθαρρύνοντας την τοπική αυτάρκεια και βιωσιμότητα. Τα εργαλεία και οι συσκευές μπορούν να γίνουν μακράς διαρκείας, σχεδιάζοντάς τα έτσι ώστε να αναβαθμίζονται αντί να

αντικαθίστανται. Ολα αυτά και ακόμα περισσότερα είναι ήδη δυνατά με την τρέχουσα κατάσταση εξέλιξής μας.

Η απόρριψη της οικονομικής ανάπτυξης δεν σημαίνει την οπισθοχώρηση στον πρωτογονισμό αλλά αντίθετα μία διαφορετική χρήση και κατανόηση του τι ήδη έχουμε και τι θα αποκτήσουμε στο μέλλον. Επιστημονικές έρευνες και πειράματα πάντα θα συνεχίσουν να γίνονται χωρίς όμως να καθοδηγούνται από τον οικονομισμό του βραχυπρόθεσμου κέρδους των ολίγων αλλά απ΄το γενικό καλό ανθρώπων και φύσης. Κάτι τέτοιο εμπεριέχει έναν συνειδητό αυτο-περιορισμό δηλαδή τη δυνατότητα της κοινωνίας να αποφασίζει μόνη της, με διαβουλευτικό τρόπο, προς ποια κατεύθυνση θα προχωρήσει και ποια τεχνολογία (ή γνώση) πρέπει να αντιμετωπιστεί με προφυλάξεις ή και να περιοριστεί.

Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι η τεχνολογική πρόοδος που εκθειάζεται από τους υποστηρικτές του καπιταλισμού και της οικονομικής ανάπτυξης δεν είναι πιθανότατα το δυνατότερό τους σημείο. Στο βιβλίο του *Utopia of Rules,* ο David Graeber επισημαίνει τις ανεκπλήρωτες λαϊκές ελπίδες των τεχνολογικών θαυμάτων που θα έπρεπε να είχαμε αποκτήσει εώς τώρα. Αντί αυτού, η επιταγή της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης, της γραφειοκρατικής ιεραρχίας και του βραχυπρόθεσμου ανταγωνισμού της αγοράς κάνουν τις εταιρείες και τους επιστήμονες να επιδοθούν κυρίως στην ανάπτυξη τεχνολογιών της πληροφορίας[17], δηλαδή τεχνολογιών της προσομοίωσης ή αυτό που οι Jean Baudrillard και Umberto Eco αποκαλούν «υπερπραγματικότητα» – η ικανότητα του να κάνεις το αντίγραφο πιο ρεαλιστικό από το πρωτότυπο. Ετσι, η πραγματική πρόοδος σε αυτό το πεδίο αντικαταστάθηκε από το θέαμα.

Η *από τα κάτω* αντίσταση στην οικονομική ανάπτυξη

Οπως φαίνεται από τα παραπάνω, το δημοκρατικό παράδειγμα δεν περιορίζεται στην οικονομία. Αντιθέτως, περικλείει όλες τις σφαίρες της ανθρώπινης ζωής και τη σχέση τους με τη φύση, προσφέροντας ένα ολιστικό και βιώσιμο όραμα για το μέλλον μας που βασίζεται σε συμβιωτικές παρά σε ανταγωνιστικές σχέσεις

μεταξύ των ανθρώπων και μεταξύ ανθρωπότητας και φύσης. Και δεν μπορεί παρά να εφαρμοστεί από μία «bottom-up» προσέγγιση – με μη-κρατικό, μη-καπιταλιστικό, αμεσοδημοκρατικό, οικολογικό τρόπο.

Μπορούμε ήδη να παρατηρήσουμε πως σε πολλά μέρη του κόσμου τα έργα που στοχεύουν στην εφαρμογή της οικονομικής ανάπτυξης έχουν συναντήσει την εχθρότητα των τοπικών κοινοτήτων. Από τους Ινδούς αγρότες, οι οποίοι καίνε τις γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες που υποβαθμίζουν τη γη τους εώς τις αυτόχθονες και περιβαλλοντικές ομάδες στις Η.Π.Α., οι οποίες κατάφεραν τα δύο τελευταία χρόνια να σταματήσουν φαραωνικά έργα – όπως τους αγωγούς Keystone XL και North Dakota, που προορίζονταν να μεταφέρουν μεγάλες ποσότητες πετρελαίου πάνω από πηγές πόσιμου νερού, θέτοντας σε κίνδυνο τις ζωές των ντόπιων.

Παρόμοιες αντιδράσεις βλέπουμε ακόμα και σε χώρες που μπορούν να θεωρηθούν ως πρωτοπόροι της έννοιας της «δίκαιης ανάπτυξης». Στη Βολιβία οι *comunarios* (κοινοτικοί χωρικοί)[18] αντιστέκονται στις κυβερνητικές άκρως εξορυκτικές πολιτικές που συμβάλλουν στην υπερθέρμανση του κλίματος και στην ξηρασία που εξαθλιώνει τους ντόπιους αγρότες. Στο Εκουαδόρ αυτόχθονες και περιβαλλοντικά κινήματα έχουν αποκτήσει μια τέτοια ορμή, που η διοίκηση του Κορρέα προχώρησε στην ποινικοποίηση του περιβαλλοντικού ακτιβισμού, κατατάσσοντάς τον ως «τρομοκρατία» [19].

Μπορούμε να καταλήξουμε πως η οικονομική ανάπτυξη, είτε εκ των δεξιών είτε εκ των αριστερών δεν δύναται να λύσει τα σημερινά κοινωνικά προβλήματα. Αντιθέτως ενδυναμώνει τον καπιταλισμό και τις κρατικές ιεραρχίες που μόνο βαθαίνουν τις ρίζες της σημερινής κρίσης. Για την επιτυχή αντιμετώπισή τους χρειάζεται ένα τελείως διαφορετικό παράδειγμα, το οποίο δεν θα στοχεύει σε επιφανειακά «σουλουπώματα» αλλά θα αναμετριέται ολιστικά με τις πραγματικές αιτίες των προβλημάτων μας. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να στηρίζουμε και να συμμετέχουμε σε τέτοιους αγώνες και κινήματα, συνδέοντάς τα μεταξύ τους και εισάγοντάς

τους εναλλακτικές όπως η αποκέντρωση της εξουσίας, η επιστροφή της στις δικτυωμένες τοπικές κοινότητες και η συνειδητότητα της εξάρτησής μας από τη φύση.

Σημειώσεις:

[1] https://www.versobooks.com/blogs/1612-thought-is-the-courage-of-hopelessness-an-interview-with-philosopher-giorgio-agamben
[2] ως τέτοια αναφέρεται η δυνατότητα του πλανήτη να καλύπτει τις ανθρώπινες ανάγκες μέσω της παραγωγής των οικοσυστημάτων και της ικανότητας απορρόφησης αποβλήτων.
[3] https://www.footprintnetwork.org/en/index.php/GFN/page/public_data_package
[4] https://www.intress.info/fileadmin/intress-docs/Perspectives_and_assumptions_for_setting_resource_targets_01.pdf
[5] https://www.nature.com/news/environment-waste-production-must-peak-this-century-1.14032
[6] https://theconversation.com/earths-sixth-mass-extinction-has-begun-new-study-confirms-43432
[7] https://en.wikipedia.org/wiki/Great_Pacific_garbage_patch
[8] https://ec.europa.eu/clima/policies/international/negotiations/paris/index_en.htm
[9] https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2013/04/201349124135226392.html
[10] Errico Malatesta: *At the Cafe: Conversations on Anarchism*, Freedom Press 2005, p. 30
[11] https://greece.greekreporter.com/2016/08/23/cabinet-discusses-fair-growth-and-governments-work-ahead-of-tif/
[12] βλ. την περίπτωση του Εκουαδόρ σε συνέντευξη ιθαγενών στη

Βαβυλωνία: https://www.babylonia.gr/2015/11/26/ithagenis-tou-ekouador-i-nea-morfi-apikiokratias-ke-exoriktismou-tou-korrea/
[13] Naomi Klein: *This Changes Everything*, Penguin Books 2015, pp 180-182
[14] Το φαινόμενο της γενικότερης νομιμοποίησης-υποστήριξης του κόσμου σε Αριστερές ή Κεντροαριστερές πολιτικές και κυβερνήσεις σε όλες σχεδόν τις χώρες της Λατινικής Αμερικής.
[15] https://roarmag.org/magazine/socialize-the-internet/
[16] Elinor Ostrom: *Beyond Markets and States: Polycentric Governance of Complex Economic Systems*, Nobel-Prize Lecture 2009
[17] David Graeber: *The Utopia of Rules*, Melville House 2015, p. 110
[18] https://nacla.org/article/new-water-wars-bolivia-climate-change-and-indigenous-struggle
[19] https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2011/06/201162995115833636.html

---

Εκδήλωση: Η Κοινωνική Οικονομία ως Αγαθό Όλης της Κοινωνίας

Από την γέννηση του συνεταιριστικού κινήματος στις αρχές του 19ου αιώνα μέχρι τις κοινοτικές επιχειρήσεις της Βενεζουέλας και τα κατειλημμένα εργοστάσια της Λατινικής Αμερικής. Από τους βαθιούς παραγωγικούς μετασχηματισμούς της Ισπανικής Επανάστασης του ’36 μέχρι τις μορφές οικονομίας της Ρόζαβα. Από το εγχώριο alter mondialiste κίνημα και τα εγχειρήματα αλληλέγγυας / συνεργατικής οικονομίας, που ξεπήδησαν από το κίνημα των πλατειών του 2012, μέχρι τα σύγχρονα γειωμένα στα κινήματα παραδείγματα κοινωνικής οικονομίας και κοινών. Η κοινωνική και αλληλέγγυα οικονομία δεν συγκροτείται ούτε αναπτύσσεται απλώς από μεμονωμένες ομάδες συνεταιρισμένων εργαζομένων μέσα στο εχθρικό περιβάλλον της αγοράς αλλά σε διαρκή αλληλεπίδραση και υπό τον έλεγχο της κοινωνίας, όντας αναπόσπαστο κομμάτι τοπικών και διατοπικών κινημάτων και κοινοτήτων αγώνα.

Στις **11 Δεκέμβρη**, ώρα **19:00**, στο **Συνεργατικό Καφενείο Περιμπανού** (Χατζηδάκη 9, Άνω Πατήσια) το Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας (TRISE) καλεί κάθε ενδιαφερόμενο στην

ανοιχτή εκδήλωση με τίτλο “**Η Κοινωνική Οικονομία ως Αγαθό Όλης της Κοινωνίας**” με τους ακόλουθους εισηγητές και θεματικές αλλά και παρεμβάσεις από διάφορες συλλογικότητες και συνεργατικά εγχειρήματα:

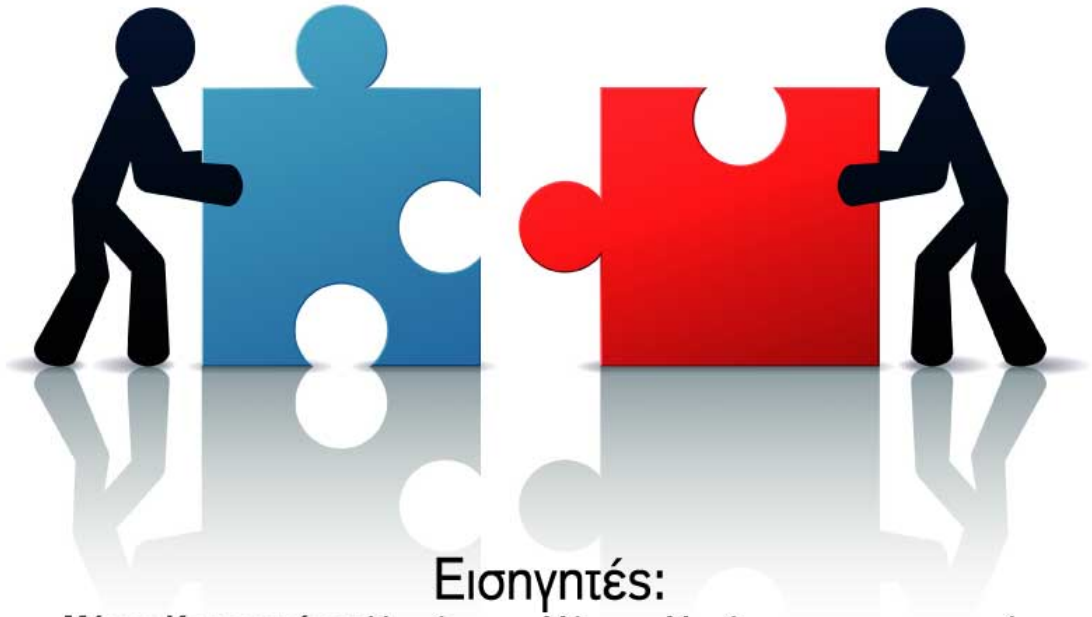
- **Μάκης Κορακιανίτης**: Η σκέψη του Murray Bookchin για την οικονομία.
- **Γιώργος Κολέμπας**: Μορφές οικονομίας στη Ρόζαβα του Συριακού Κουρδιστάν.
- **Ορέστης Βαρκαρόλης**: Η Ελληνική πραγματικότητα της κοινωνικής οικονομίας: προβλήματα και προοπτικές.

Το Ινστιτούτο **TRISE** είναι ένα διεθνές δίκτυο ακτιβιστών με σκοπό την κοινωνική έρευνα γύρω από την κοινωνική οικολογία, την αστικοποίηση και τη ριζοσπαστική δημοκρατία, δουλεύοντας για τις ανάγκες και τους στόχους των κοινωνικών κινημάτων (περισσότερα: www.trise.org).

Η εκδήλωση “Η Κοινωνική Οικονομία ως Αγαθό Όλης της Κοινωνίας” αποτελεί την έναρξη ενός προσυνεδριακού κύκλου εκδηλώσεων γύρω από ζητήματα των κοινωνικών κινημάτων, που θα κορυφωθεί με τη διοργάνωση διεθνούς συνεδρίου στη Θεσσαλονίκη, στις 1-3 Σεπτέμβρη 2017, με τίτλο “Το Δικαίωμα στην Πόλη, Προς Οικολογικές και Δημοκρατικές Πόλεις”.

TRISE – Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας

Η Κοινωνική Οικονομία ως Αγαθό όλης της Κοινωνίας

Εισηγητές:

Μάκης Κορακιανίτης: Η σκέψη του Μάρραιη Μπούκτσιν για την οικονομία.
Γιώργος Κολέμπας: Μορφές οικονομίας στη Ρόζαβα του Συριακού Κουρδιστάν.
Ορέστης Βαρκαρόλης: Η Ελληνική πραγματικότητα της κοινωνικής οικονομίας: προβλήματα και προοπτικές.
Παρεμβάσεις από συλλογικότητες και συνεργατικά εγχειρήματα

Συνεργατικό Καφενείο Περιμπανού
Γ. Χατζηδάκη 9 - Άνω Πατήσια
11 Δεκέμβρη 2016, 19:00

Διοργάνωση: **TRISE - Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Οικολογίας**